

Ex 2

STUDIU ISTORIC

CASA PROFESOR I.S. FLORU

STRADA AUREL VLAICU 115 SECT. 1

BUCUREȘTI

Dr. ist. artă Cezara MUCENIC

2008

STUDIU ISTORIC

CASA PROFESOR I. S. FLORU DIN STRADA AUREL VLAICU NR. 115

SECTOR 1 BUCUREȘTI

1. OBIECTUL ȘI SCOPUL STUDIULUI

- 1.1. Localizarea imobilului
- 1.2. Scopurile și metoda de studiu

2. REGIM JURIDIC DE PROTECȚIE

3. EVOLUȚIA ISTORICĂ A TRAMEI STRADALE, PARCELARULUI ȘI FONDULUI CONSTRUIT DIN ZONĂ

- 3.1. Evoluția istorică a țesutului urban din zonă secolul XIX și XX
- 3.2. Caracteristicile fondului construit din zonă, secolul XIX și XX

4. PROPRIETARIIMOBILULUI

5. CERCETARE ISTORICĂ ȘI ARHITECTURALĂ A IMOBILULUI. CONCEPȚIA ARHITECTURALĂ

- 5.1. Evoluția imobilului : parcelă + clădiri
- 5.2. Rezolvarea arhitecturală
- 5.3. Încadrare tipologică
- 5.4. Concluzii parțiale

6. EVALUAREA GLOBALĂ A IMOBILULUI

- 6.1. Valoarea de vechime - autenticitate
- 6.2. Valoarea memorial-simbolică
- 6.3. Valoarea urbanistică
- 6.4. Valoarea arhitecturală
- 6.5. Valoarea de raritate-unicitate

BIBLIOGRAFIE

ANEXE

- Anexa 1 : Planul Borrokzyn, 1852 – detaliu
- Anexa 2 : Planul Pappazoglu 1871 - detaliu
- Anexa 3 : Planul Göbl 1898 - detaliu
- Anexa 4 : Planul cadastral 1895 - detaliu
- Anexa 5 : Planul cadastral 1911 - detaliu
- Anexa 6 : Planul Vahnig 1911 – detaliu
- Anexa 7 : Planul Pântea 1923 – detaliu
- Anexa 8 : Planul Sâmboteanu 1938 – detaliu
- Anexa 9 : Proiect clădire, 1914
- Anexa 10 : Biografiile Prof. Ion S. Floru și Prof. Alexandrina Floru

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

I. OBIECTUL ȘI SCOPUL STUDIULUI

1.1. Localizarea imobilului

Strada orientată pe direcția sud-nord se situează în zona de nord a orașului între strada Icoanei și Șoseaua Ștefan cel Mare.

Parcela se află în porțiunea de nord a străzii Aurel Vlaicu, respectiv aceea situată între strada Iustinian și strada Paul Greceanu, pe latura de vest a străzii, la nr.115.

Imobilul studiat se compune din teren și un corp de clădire de formă rectangulară, retras de la stradă.

Imobilul studiat de învecinează :

- spre nord cu parcela nr.117 din strada Aurel Vlaicu;
- spre sud cu parcela nr.113 din strada Aurel Vlaicu;
- spre vest cu parcela nr.64 din strada Polonă;
- spre est cu strada Aurel Vlaicu;

1.2. Scopurile și metoda de studiu

Prezenta analiză își propune stabilirea valorii clădirii în relație cu parcela pe care o ocupă și cu țesutul urban adiacent pe baza criteriilor de specialitate și anume:

- evaluarea calităților istorice, arhitecturale și urbanistice ale țesutului urban în care se găsește imobilul studiat;
- măsura în care se integrează imobilul în țesutul urban învecinat;
- evaluarea calităților istorice, arhitecturale și urbanistice ale imobilului;

Scopul final al evaluării este stabilirea modului în care imobilul - parcelă și clădiri - se încadrează în criteriile care i-ar conferi dreptul de a fi clasată monument istoric cf. prevederilor legale (Legea 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice și Ordinul ministrului culturii și cultelor 2682/2003).

Reconstituirea etapelor de evoluție s-a fundamentat pe:

- informațiile cuprinse în literatura primară – documentele de arhivă – incluzând în această categorie și analiza evoluției modului de ocupare a parcelei pe baza planurilor istorice ale orașului.
- informațiile cuprinse în literatura secundară – materiale aparținând literaturii de specialitate (istoria arhitecturii, istoria evoluției urbanistice a orașului București etc.)
- informații existente în arhiva familiei.

2. REGIM JURIDIC DE PROTECȚIE

Imobilul obiect al prezentului studiu se încadrează (cf. P.U.Z. Zone Construite Protejate – Municipiul București *1, 2000), în teritoriul **Zona protejată nr.95-Țesut istoric difuz- zona POLONĂ, subzona Cplc** ...zonă delimitată de spatele fronturilor de pe bd. Iancu de Hunedoara, Calea Dorobanți, str. Mihai Eminescu, str. Tunari și include str. Ștefan Greceanu, str. Paul Greceanu, str. Aurel Vlaicu, str. Fecioarei, str. Erou Călin Ion, Intr. Erou Călin Ion, str. Justinian,

Caracteristici: zonă rezidențială tradițională definită de străzi cu traseu neregulat, caracterizată prin diversitate tipologică, coerent în ciuda varietății volumetrice, a înălțimii și limbajului arhitectural;

- regim de construcție discontinuu, cu clădiri izolate sau grupate de înălțime redusă (preponderent P+1, accidental P+3);

- prezența vizibilă a vegetației izolate;

Evoluție: spontană și nereglementată specific; o porțiune din orașul premodern cu tramă stradală tradițională, rectificată la sf. sec. al XIX-lea.

- înlocuire și densificare graduală și neomogenă a fondului construit.

Valoare: țesut rezidențial tradițional tipic,

Grad de protecție: ridicat (se protejează valorile arhitectural - urbanistice, istorice și de mediu natural care au o pondere ridicată: trama stradală și caracterul. Sunt permise intervenții care conservă trama stradală și întăresc caracterul existent prin ameliorarea fondului construit și a valorii urbanistice).

Imobilul studiat NU este consemnat în **Lista Monumentelor Istorice – Municipiul București, 2004***2.

Imobilul se află în **zona de protecție** a următorului **monument istoric:**

- poziția 1754, cod B-II-m-B-19446 Casă str. Polonă 64 sect. 2 sf. sec. XIX-prima jum.sec.XX

Alte obiective din zonă clasate :

- poziția 2222, cod B-II-m-B-19894 Casă str. Aurel Vlaicu 16 sect. 2 prima jum. sec.XX
- poziția 2223, cod B-II-m-B-19895 Casă str. Aurel Vlaicu 19 sect. 2 1920
- poziția 2224, cod B-II-m-B-19896 Casă str. Aurel Vlaicu 41 sect. 2 1899

3. EVOLUȚIA ISTORICĂ A TRAMEI STRADALE, PARCELARULUI ȘI FONDULUI CONSTRUIT DIN ZONĂ

Zona aflată în partea de nord a Bucureștilor a trecut prin semnificative transformări urbanistice și arhitecturale.

*1 H.C.G.M.B. nr. 279/2000

*2 Lista Monumentelor Istorice, actualizată și aprobată prin Ordinul nr. 2314 / 2004, al ministrului culturii și cultelor, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 646 bis / 16 iulie 2004 vol. I, municipiul București, București 2004.

În timp actuala stradă Aurel Vlaicu și străzile de care este legată și-au schimbat:

A. Denumirea :

a. strada Aurel Vlaicu

- în sec. XIX: --- ulița Maidanului+ulița Dumitru (1856)
--- strada Țăranilor (1871-1913)
- în sec. XX: --- strada Aurel Vlaicu (1913 și până astăzi)

b. strada Paul Greceanu

- în sec. XIX: --- strada Laptelui (ante 1871)
- în sec. XX : --- strada Laptelui (-post 1926)
--- strada Paul Greceanu (ante 1933)

c. strada Mihai Eminescu

- în sec. XIX : --- strada Romană (1871- post 1948)
- în sec. XX (denumire diferențiată pe porțiuni de stradă după 1923). Pe porțiunea ce intersectează strada Aurel Vlaicu, denumirea a fost :
--- strada Romană
--- strada Mihai Eminescu (post 1948 și până astăzi)

d. strada Icoanei

- în sec. XIX: --- strada Icoanei (ante 1871)
- în sec. XX : --- strada G-ral Iacob Lahovary (ante 1911)
--- strada Icoanei (post 1948)

B. Numerotarea parcelei din strada Aurel Vlaicu nr. 115 a fost :

- nr. 79 (1881)
- nr. 127 (1895-1911)
- nr. 115 (1918 până astăzi)

3.1. Evoluția istorică a țesutului urban din zonă între anii 1852 și 1871 . (Anexa 1: Planul Borrokzyn, 1852 – detaliu; Anexa 2: Planul Pappazoglu 1871– detaliu)

A. Evoluția istorică a țesutului urban din zonă

Zona de nord a orașului București, la mijlocul secolului XIX era deja intens ocupată, fiind străbătută de artere pe cele două direcții principale. Astfel pe direcția sud - nord , cele mai importante erau:

- Podul Mogoșoaiei *¹,
- Calea Herăstrăului

*1 Denumirile de străzi după Planul Borrokzyn, 1852 și Planul Pappazoglu, 1871 respectiv: *Podul Mogoșoaiei* (după 1878 Calea Victoriei), *Calea Herăstrăului* (după 1878 Calea Dorobanților), *str. Biserica Amzei* (ante 1923 str.Lascăr Catargiu, post 1926 str. Biserica Amzei) .

- Str.Polonă
- **Strada Țăranilor**
- Strada Teilor, etc.

Pe direcția vest-est străzile sunt mai rare. De la nord spre sud, străzi importante prin lungime și zonele care le uneau, cu orientare vest-est, erau:

- **Romană,**
- Biserica Amzei
- Piața Amzei,
- Str. Herăstrăului (pe o porțiune scurtă după care merge sud-nord) etc.

Dintre drumurile citate **strada Țăranilor** era o arteră de rang inferior cu rol de bretea de legătură ce dubla artere mai importante cum erau Calea Herăstrăului sau ulița Polonă. Traseul străzii Țăranilor:

- pornea, spre nord, de la strada Icoanei, fiind relativ paralelă cu strada Polonă. Între cele două străzi pe o porțiune importantă, se situa *Grădina Ioanid*;
- se întâlnea cu străzi ce pornesc sau se opresc la ea și anume:
 - str.Gropilor [adică drumul ce ducea la Groapa de Gunoi ce va funcționa aici până după anul 1934] și str. Fecioarei, spre est,
 - str. Laptelui spre vest;
- traversează străzile Romană și Telegrafului [str. Elena Pherekide/Ion Călin];
- ajungea la Șoseaua Ștefan cel Mare.

Denumirea era legată de rolul său de cale de acces spre *Groapa de gunoi* loc plasat între următoarele străzi : strada Gropilor situată la sud – strada Romană , situată la nord – strada Țăranilor situată la vest și strada Căruțașilor la est.

B. Caracteristicile fondului construit din zonă

În ce privește modul de parcelare și ocupare a terenurile de-alungul străzilor acesta era diferențiat în funcție de gradul de importanță al arterei.

În lungul străzii erau dispuse parcele de mărime medie, de formă rectangulară. Toate parcelele erau ocupate și de construcții amplasate în partea dinspre stradă, de obicei retrase fără a se exclude amplasarea la frontul străzii. Gradul de ocupare era de cca 20-30% din lot. În continuare se găsea spațiul rezervat curții și grădinii, ambele situate totdeauna în profunzimea lotului.

Aproape de întâlnirea ei cu Drumul de centură ce va deveni Șoseaua Ștefan cel Mare se aflau și 2 terenuri mari : maidanul lui Dumitru pe partea de vest și terenul plantat a

lui George (?) situat pe latura de est, locuri ce vor dispărea până în 1871 când terenul lor este deja parcelat.

3.2. Etapa 2: zona în ultimele decenii ale sec. XIX (Anexa 3: Planul Göbl, 1898–detaliu)

A. Evoluția istorică a țesutului urban din zonă

Strada Țăranilor era unul din traseele lungi ale orașului. Conform evaluării făcute cu ocazia realizării planului parțial de aliniere strada avea la data respectivă:

- lungimea totală de: 1.138,04 m.
- lățimea de: 12 m. [compusă din: partea cărușabilă 7,20m.+ trotuarul 2,40mx2]

A.1. 1888-1898 sistematizarea unei porțiuni din traseul străzii Țăranilor

În planul de aliniere respectiv de îndreptare a traseelor stradale asociat cu conferirea unei lățimi convenabile categoriei străzii și necesităților de circulație, va intra și o porțiune din *Strada Țăranilor*.

Astfel în ședința Consiliului Comunal din 4 aprilie 1888 s-a aprobat alinierea străzii Țăranilor între Șoseaua Ștefan cel Mare și strada Romană. Conform legilor atunci în vigoare, noul traseu a fost aprobat de Ministerul de Interne cu adresa nr.15068 din 21 sept 1890 și instituit prin Decretul Regal nr.25567 din 20 sept.1890.

Planul prevedea:

- a) unele rectificări de aliniere a străzii pe laturile de vest și de est;
- b) prelungirea fundăturii Polonă spre est până la strada Țăranilor, formându-se astfel o nouă stradă de legătură între str. Polonă și str. Țăranilor denumită *str. Justinian* (proiect ce se va realiza după 1901);
- c) s-a aprobat și: "să se cedeze D-nului Ioanid locul Comunei ce se află în fața proprietății sale despre strada Polonă și Țărani, în schimbul terenului ce i s-a luat din proprietatea sa de pe șoseaua Ștefan cel Mare, în interesul alinierii străzilor Tănase Vasilescu, fundătura Ghica și Vaporului." (Cf. hotărârii luate de Consiliul Comunal în ședința din 7 febr.1898). Este vorba de o porțiune de teren care făcea legătura între parcela proprietate Ioanid și Grădina Ioanid situată pe strada Polonă. Hotărârea va fi benefică ulterior orașului când pe locul fostelor grădini se va înființa un parc public, "Parcul Ioanid".

B. Caracteristicile fondului construit din zonă

Zonă exclusiv rezidențială în care nu a existat un regulament specific zonei, drept

*1 În planurile de aliniere porțiunea rezervată străzii era denumită *partea cărușabilă*, spre deosebire de aceea rezervată pietonilor adică *trotuarele*.

care constituirea parcelelor și modul de ocupare și construcție a fost supus Regulamentelor de construcție în vigoare*¹.

Continuă să fie dominante, pe ambele laturi ale străzii, parcelele de formă dreptunghiulară prelungă dar de mărimi diferite.

Gradul de ocupare este diferențiat, dar în mod evident, crește porțiunea de parcelă ocupată de clădirea principală + construcțiile anexă. Încă se rezervă o porțiune din teren pentru grădină, dar de mai mică dimensiune.

Disponerea clădirilor pe lot continuă să fie rezolvată în mod variat: fie clădirile principale sunt amplasate la fața străzii, fie sunt așezate retrase, pe centrul parcelei, sau pe limita uneia dintre laturi. Vizibilă este absența unui regulament sau a unei distanțe preferată. Clădirile anexe, de asemeni, au amplasamente variate, situarea lor realizându-se în raport cu clădirea principală și soluția locală considerată utilă proprietarului.

Au dispărut loturile neconstruite.

3.3. Etapa 3: Modificări urbanistice și arhitecturale în prima parte a sec. al XX-lea (Anexa 6 : Planul Vahnig 1911 – detaliu; Anexa 7 : Planul Pântea 1923 – detaliu; Anexa 8 : Planul Municipiului București de Ulisse Simboteanu...1938– detaliu)

A. Evoluția istorică a tesutului urban din zonă

În perioada 1911-1921 se petrec o serie de modificări urbanistice esențiale în zonă, respectiv tăierea a 2 artere ce vor reduce din lungimea străzii Țăranilor dar vor oferi o nouă articulare pe direcția vest-est dublând strada Romană. Pe lângă aceasta o intervenție cu urmări urbanistice semnificative va fi constituirea noului parc public.

Deci în această perioadă se vor realiza :

- amenajarea unui parc public: *Parcul Ioanid*;
- 1909 tăierea *Bulevardului Nou/Bulevardul Dacia*;
- tăierea străzii *Dumbrava Roșie*
- 1913 strada **Țăranilor** primește numele de strada **Aurel Vlaicu**

A.1. Parcul public

S-a prevăzut amenajarea, pe locul grădinii Ioanid a unui parc public **Parcul Ioanid**.

Parcul era delimitat la vest și la est de străzile Polonă și Aurel Vlaicu (fostă strada

*1 Regulamentele în vigoare pe baza cărora se emiteau autorizațiile de construcție în epocă erau: 1878 *Regulam. asupra salubrității construcțiilor și locuințelor* și *Regulamentul de construcțiuni și alinieri*; 1890 noul *Regulam. de construcțiuni și alinieri*.

Țăranilor). La nord și la sud el va fi delimitat de străzi nou tăiate respectiv Bd.Nou/Dacia și str. Dumbrava Roșie.

A.2. tăierea noilor artere

Artera de nord – Bulevardul Dacia

Se taie o nouă arteră a cărui traseu a fost fixat astfel ca să rezolve două aspecte urbanistice și anume:

- constituirea unei artere de delimitare spre nord a noi grădini „*Parcul Ioanid*”;
- realizarea unei alternative de circulație la sud de strada Romană **care să lege str.**

Polonă de str. Aurel Vlaicu, două străzi importante ca traseu și prin lungime ;
1909 Consiliul Comunal aproba *Alinierea și nivelementul Bd. Nou* cf. planului ce prevedea tăierea unei artere pe axa vest-est între străzile Polonă-str.Țăranilor.

Planul aprobat de Ministerul de Interne a fost legiferat prin Decretul Regal nr. 2200 din 9 iulie 1909. Ulterior bulevardul va primi succesiv numele de: **B-dul Grădina Ioanid / B-dul Dacia / B-dul Vintilă Brătianu / B-dul Dacia.**

Tăierea *Bulevardului Dacia* la lungimea de astăzi , s-a făcut în mai multe etape:

- a. prima parte strada Polonă – strada Țăranilor s-a realizat în perioada **1909-1911** (cf.AN-DMB Fond PMB-Alinieri Pl. 539)
- b. **1912** continuarea tăierii arterei spre est până la Calea Moșilor: “*Bulevardului Nou între str. Țăranilor și Calea Moșilor prin străzile Orient, Gemeni, G.Palade și str.Romană*” conform planului aprobat prin Decretul Regal nr. 3312 din 27 iunie 1912. (cf. AN-DMB Fond Alinieri Pl. 540) Artera se va realiza în perioada **1921-1926**;
- c. I. continuare a traseului spre vest de la strada Polonă până la Piața Romană . Noua prelungire se va realiza în perioada **1926-1933**.
- d. II. continuare a traseului spre vest, peste Piața Romană până la Calea Griviței, traversând Calea Victoriei, prelungire realizată în anii **1970-1980** (dar prevăzută din Planul de Sistemizare din 1936)

Artera de sud – strada Dumbrava Roșie

Pentru simplificarea circulația se stabilește tăierea unei străzi pe traseul:

- pornea dela întretăierea străzilor Armașului/Columb/G.C.Cantacuzino-Polonă acolo unde se constituise o piațetă urbană *Piața G.C.Cantacuzino*;
- se termina la întâlnirea cu strada Aurel Vlaicu

B. Caracteristicile fondului construit din zonă

B.1. În zona *Parcului Ioanid*, din planul inițial de sistemizare s-a prevăzut ca parcul să fie delimitat către cele 4 artere care-l înconjoară de parcele de mărimi aproximativ

egale pe care se vor așeza un front de case care închid patrulaterul parcului. Astfel terenul a fost lotizat și vândut de Comună, noua proprietară, după expropriere:

- pe latura de est a străzii Polonă,
- pe latura de sud a Bd.Nou/Dacia
- pe latura de nord a străzii Dumbrava Roșie,
- **pe latura de vest a străzii Aurel Vlaicu**

S-a stabilit totodată regulamentul de construcție a parcelării.

B.2. În afara porțiunii legate de parcelarea Ioanid, strada a menținut caracteristicile secolului XIX, respectiv:

- zonă dominant rezidențială,
- parcele variate ca formă și grad de ocupare,
- expresii arhitecturale diverse în funcție de epoca în care au fost ridicate clădirile.

Concluzii

- a. strada aparține tramei istorice a Bucureștilor, păstrând traseul inițial cu unele modificări minore;**
- b. strada a făcut parte din categoria arterelor de rangul 2-3 ale orașului și în timp nu și-a modificat statutul;**
- c. stradă cu funcțiune preponderent rezidențială; s-a supus regulamentelor de construcție ale orașului fără a se institui un regulament propriu;**
- d. strada și-a păstrat un caracter diversificat în ce privește mărimea parcelelor, dispunerea pe parcele și gradul lor de ocupare.**

4. PROPRIETARII IMOBILULUI - PERSOANE CE AU LOCUIT ÎN CASĂ

Imobilul din strada Țăranilor nr. 127/str. Aurel Vlaicu nr.115 și-a schimbat în timp proprietarii *1 :

- Polcovnicu Vasile care, prin "dieata" (testamentul) din 13 Mai 1851 l-a lăsat nepotului ,
- Vasilache Gheorghiu, întărit ca moștenitor printr-o "dovadă de proprietate" din 26 Ianuarie 1881,
- Chiru Teodorescu și Elena Teodorescu (fiica lui Vasilache Gheorghiu), care cumpără terenul prin actul de vânzare-cumpărare din 28 Ianuarie 1881;
- George Chiru Teodorescu, fiul lui Chiru și Elena Teodorescu, care prin actul de donație din 19 Iunie 1892, primește terenul, dar contractează datoriile neplătite (era menționat ca proprietar și în 1895);

* Date reconstituite după Planurile cadastrale 1895, 1911 și din arhiva familiei Floru.

- Societatea Cooperativa de Economie Albina Carpaților, (ce investește cu titlu executoriu ipoteca de 4.000 lei contractată de George Chiru Teodorescu, pe baza actului de ipotecă înșușit de Tribunalul Ilfov, Secția Notariat cu nr. 133/1902) care prin Ordonanța de Adjudecare 3791/5731 din 2 Septembrie 1908 scoate la licitație terenul,
- Chr. Ștefanescu, obține terenul în urma licitației - Ordonanța de Adjudecare din 6 Septembrie 1908 ,
- **Ion S. Floru, devine proprietar prin actul de vânzare din 10 Iunie 1911 încheiat cu Chr. Ștefanescu.**

X X X X X X X X X X

PROFESORUL ION S. FLORU*¹

(1864 com. Floru , jud. Olt – 1950).

Absolvent a Școlii Normale Superioare “Carol I” din București, licențiat în științe istorice și filologie al Universității din București, a fost profesor titular de istorie la Liceul Sfintul Sava, până la pensionare și inspector școlar pentru învățământul secundar privat și public. A fost căsătorit cu profesoara **Alexandrina Floru**, nascuta Berha.

Profesorul Floru a avut o prestigioasa activitate didactică, pedagogică și științifică, contribuind direct la impunerea istoriei ca domeniu stiințific și la ridicarea nivelului predării acestei materii în școală., prin publicațiile sale:

- “*Principiile Fundamentale ale Istoriei-Constituirea Istoriei ca Stiinta*”-Studiu asupra operei D-lui A.D.Xenopol-Editura Socec 1905,
- Seria primelor manuale școlare pentru disciplina istorie, de pe care au invatat istoria aproape 30 de generatii de elevi din Romania, remarcabile prin claritate și modul de structurare a materiei. De aceea ele erau alese de cadrele didactice ale vremii (întrucât materia era usor de asimilat pentru copii). S-au publicat de Ed. SOCEC: *Istoria Popoarelor Vechi (Istoria Antica)*; *Istoria Evului Mediu* (până la 1648); *Istoria Timpurilor Noua*; *Istoria Moderna si Contemporana și Istoria Romanilor* (în mai multe variante pentru diverse clase de liceu)

Veniturile din cartile scrise, care au fost publicate in 27 de editii, le-a utilizat pentru constructia casei din Bucuresti, str. Aurel Vlaicu 115 si a conacului din Carpinistea, Beceni, Jud. Buzau.

A colaborat strâns cu Dimitrie Onciul, a fost prieten cu Titu Maiorescu și Simion Mehedinți care veneau des în casa lui din strada Aurel Vlaicu nr.115.

*1 Vezi : Anexa 10 : Biografiile Prof. Ion S. Foru și Prof. Alexandrina Floru, de Dan Floru

În timpul ocupației germane a Bucureștilor a reușit să salveze valoroasa bibliotecă a liceului Sf. Sava cu ajutorul lui Petre Carp, de care era legat prietenește.

Și-a continuat activitatea didactică și publicistică la București, până la pensionare. A susținut material prin donații sistematice pe elevii săraci din comuna natală Floru și din Cărpiniștea, comuna de origine a soției, acolo unde își aleseseră reședința de vară.

La vârsta senectuții a fost deposedat de toate, i s-a interzis să mai calce pe pământul ce-l agonisise cu multă trudă și a trăit sub semnul posibilei arestări, până la sfârșitul vieții.

Alexandrina Floru, născută Berha, s-a născut în anul 1867 în Comuna Cărpiniștea, județul Buzău, fiind fiica lui Costica N:Berha, proprietar al unei mici moșii situată în aceeași comună.

A urmat Facultatea de Litere și Filozofie din București absolvind-o în 1894 cu teza de licență *"Femeia la Greci"*, îndrumător Alexandru I. Odobescu, fiind cea de a doua femeie licențiată din România.

Profesoară de istorie și belle arte la Școala Centrală din București, este numită directoare conducând această școală de prestigiu un număr însemnat de ani.

S-a căsătorit în 1891 și a avut 6 copii unii dintre ei cu calități excepționale așa cum a fost Eugenia (Igena) Floru, scriitoare (1892-1926) și Constantin Floru, profesor și filozof, (1897-1983).

Evenimente culturale petrecute în casa din strada Aurel Vlaicu nr. 115.

În decursul anilor casa din Aurel Vlaicu a reprezentat un punct de atracție și întâlnire al multor personaje culturale celebre din anii ante și interbelici. Aici s-au strâns cu diferite ocazii majoritatea oamenilor de cultură, de la începutul secolului trecut până prin 1970. Între aceștia figurile remarcabile au fost : Titu Maiorescu, Dimitrie Onciul, Simion Mehedinți, Vasile Pârvan, Constantin Noica, Mircea Eliade, Virgil Bogdan, Nicolae Iorga –fiul, Mircea Vulcănescu, Eugen Lovinescu, Cecilia Cuțescu Stork, George Calinescu.

Casa Ion S. Floru și Alexandrina Floru din strada Aurel Vlaicu nr.115, Sectorul I Galben/sect. 1, a fost aproape un veac un spațiu rezervat culturii și patriotismului în formele lor elevate.

X X X X X X X X X X

Au locuit în casa din strada Aurel Vlaicu, nr. 115:

- ❖ profesorii Ion S. Floru , cu soția Alexandrina Floru și cei 6 copii (1915 -),
- ❖ copiii lor : Igena, Ioan, Constantin, Eugeniu, Alexandrina și Titu,

- ❖ nepoții Dan Floru cu familia,
- ❖ după 1948, cf. metodelor epocii proprietarii + diferiți chiriași impuși de stat (ajungându-se până la 17 persoane - chiriași, peste locatarii legali proprietari sau urmași ai lor).

5. CERCETARE ISTORICĂ ȘI ARHITECTURALĂ A IMOBILULUI. CONCEPȚIA ARHITECTURALĂ

5.1. Evoluția imobilului : parcelă + clădiri (Anexa 4:Planul cadastral 1895-detaliu;Anexa 5:Planul cadastral 1911- detaliu; Anexa 9: Proiect clădire, 1914)

Reconstituirea vechimii parcelei și construcțiilor s-a făcut pe baza:

- a. comparării planurilor cadastrale ale orașului,
- b. compararea planurilor cu datele furnizate de documente din Arhivele Naționale, DMB, fond PMB-tehnic,
- c. analizei caracteristicilor arhitecturale și constructive ale clădirilor.

A. Parcela - evoluție:

A.1. 1895, parcela exista cf. referirii din actele de vânzare-cumpărare + Planului cadastral 1895 (vezi Anexa 4),

Parcelă de formă relativ dreptunghiulară prelungă, care se învecina:

- la sud cu parcela nr. 125 –Petre Nistor – din strada Țăranilor,
- la nord cu parcela nr. 129 –Tinca Dumitrescu – din strada Țăranilor,
- la vest cu parcela nr. 226 –Petre Boldu- din strada Polonă,
- la est cu strada Țăranilor.

Parcela era ocupată în proporție de cca. 30-35% având pe ea :

- casa principală amplasată puțin retrasă față de stradă (probabil în urma alinierii ce a modificat linia de vest a limitei traseului stradal) și retrasă față de limitele de nord și sud ale lotului,
- clădirile anexe (3) situate în planul doi a parcelei pe poziții diferite,
- Planul al treilea a parcelei, separat de celelalte era ocupat de grădină.

A.2. 1911, (anterior cumpărării lotului de Ion S.Floru, cf. Planul cadastral 1911 (vezi Anexa 5), parcela își păstrează forma, întinderea și gradul de ocupare. Este mai puțin clar delimitat spațiul grădinii de celelalte spații funcționale ;

A.3. 1914, parcela a păstrat același format și întindere dar s-a modificat radical gradul de ocupare și anume (vezi Anexa 9 - Planul de situație):

- au fost înlăturate toate clădirile vechi,
- parcela a fost împărțită d.p.v. funcțional în două zone:
 - zona spre stradă: grădina,
 - zona spre fundul de lot: casa principală, așezată pe limita de nord a parcelei, retrasă față de limita de sud și vest,

A.4. 2008, parcela a păstrat forma, mărimea. Modul și gradul de ocupare este relativ același, singura schimbare fiind introducerea unei construcții anexe, la limita lotului, pe latura de sud-vest.

B. Vechimea construcției și etapele de intervenții la construcțiile din imobil

În cadrul cercetării de arhivă au fost identificate documente care atestă momentul exact al construirii imobilului în cauză și anume: cererea, autorizația construcție și planurile. (Vezi Anexa 9 : Proiect clădire, 1914)

B.1. 1914, se cere Primăriei Comunei București, de către Ion S. Floru, proprietarul parcelei din strada Aurel Vlaicu fostă Țăranilor 115, emiterea unei autorizații de construcție.*¹

"Construcția ce voiesc a face: Un corp de clădire cu etaj cf. planurilor în număr de 8 piese în două exemplare, pe care le alătur. Costul construcțiunii va fi de cca 50.000...lei....plan ... întocmit și semnat de dl. Mihail Ioanid de profesie arhitect cu domiciliul în strada Domnița Smaranda nr.4."

Semnează cererea proprietarul, care domiciliu în strada Viitorului nr. 21/31.

S-au achitat taxe pentru : 167,00 mp. construcție cu 2 catari.

48,80 mp. construcție cu 2 catari și pivniță

- Sunt atașate planurile:
- plan de situație,
 - fațada principală,
 - fațada laterală spre stradă,
 - secția AB,
 - secția CD,
 - planul parterului,
 - planul etajului

Toate planurile sunt semnate de arhitectul proiectant.

Pe planul de situație este desenat:

- traseul canalizării,
- silueta unei terase adăugate pe latura de est a clădirii, spre stradă.

*1 Arhiva Primăriei Municipiului București, Fond PMB, dos. 151/1914

S-a emis **AUTORIZAȚIA NR. 53 A**

"Se autoriză ... dl. Ion S. Floru...a construi la proprietatea nr. 115 din strada Aurel Vlaicu, în fundul curții, un corp de clădire cu două caturi, de zid masiv, acoperit cu metal..."

Serviciul arhitecturii din PB , precizează:

"Construcția constatată executată cf. planului, c'un plus de 18,55 mp. construcție terasă, conform cotelor și indicațiilor cu roșu de pe planul de situație.

Proprietate ne eșită la aliniere și se află pe Planșa B10 sub. nr. 127 și sub numele de Ch. Ștefănescu, ocupând fața numai 11,75 iar restul de 4,00 ml pe stânga, formează proprietate străină."

Terasa având 6,8m L x 2,8m l x 1,2 m. Î, era prevăzută cu scara de acces direct din curte. Ca urmare, cele 2 ferestre de la parterul fațadei de est au fost transformate în uși de acces din casă spre terasa.

Adaugirea, a fost făcută sub îndrumarea aceluiași arhitect.

Construirea efectivă a casei din strada Aurel Vlaicu Nr. 115, fostă Țăranilor, după **planurile arhitectului Mihail Ioanid** s-a realizat în perioada 1914-1915 (ante masuratoarea s-a făcut la 13/26 Martie 1914, iar situația definitivă de lucrări datează din 2/15 Decembrie 1915), costând 55.967 lei la valoarea din 1915.

Constructor a fost ing. Josef Geggerl, domiciliat pe strada Sf. Gheorghe Nou Nr. 5, **arhitectul Ioanid** supervizând realizarea construcției.

B.2. 1926 Transformări pentru a i se schimba parțial funcțiunea (a se realiza o intrare specială pentru accesul la cabinetul radiologic înființat de dr. Jenica Floru, fiul profesorului). Lucrări au fost efectuate de constructorul Agostino Boreaniz (din str.Abrud nr.90), sub controlul ing. Stratilescu (rudă) și s-au terminat la 16 August 1926. Costul a fost de 71.500 lei, la valoarea din acel an.

Intervenția realizată a însemnat:

- Montarea unei uși noi de intrare, plasată pe locul fostei ferestre aflate către partea de nord a fațadei de est. Pentru accesul la această ușă, adăugarea unei scări exterioare formată din 4 trepte din beton mozaicate;
- Transformarea unei parti din camera - *birou* în culoar de trecere spre etaj prin construirea unui zid de scagliola, tencuit pe ambele parti;
- Montarea unei uși de trecere din noul culoar spre casa scării de onoare – scara de marmură și a unei uși de acces, sub scara de marmura, spre o chicinetă;
- Amplasarea în chicineta de sub scara de marmură a unei instalații sanitare (lavoar etc), cu canalizare spre partea din spate a casei;

- Montarea unui paravan de zidărie ușoară în vestibulul de la parter pentru separarea casei scării ce duce la etaj de restul acestui vestibul.

S-au creat astfel 2 apartamente cu intrări separate și fără comunicare între ele. Dacă din punct de vedere funcțional soluția a permis o mai intensă folosire a clădirii, intervenția a avut și urmări negative asupra compoziției spațiale, respectiv :

- s-a rupt unitatea interiorului,
- a fost sacrificat spațiul de maximă reprezentativitate cel care fusese rezolvat astfel ca să fie citit ca centru al casei.

B.3. 1932 , 31 martie, cererea dl. Ion S. Floru de autorizare a realizării împrejurii*¹:

...pe proprietatea mea din strada Aurel Vlaicu nr. 115, vă rog...a-mi elibera autorizația necesară.

Construcțiile ce voiesc a face sunt:

- împrejurire la stradă, care constă dintr-un soclu de beton și grilaj de fier, după planul înaintat. Anexez...câte un plan...semnat de dl. Ion S. Floru...proprietar, cu domiciliul în strada Aurel Vlaicu nr. 115. Valoarea construcției...cca. lei 15.000

Serviciul arhitecturii preciza:

Planșa 10 B, ocolul III, construcție centrală,

Nu... s-au început lucrările,

În ce constă lucrările...împrejurire la față pe aliniere, pe lungimea de 11,70 ml.

Împrejurirea se face din fier cu soclu de beton.

Strada este recunoscută...cu formele legale ? Da.

Pe această stradă există... bazalt, apă, canal.

Schița planului de situație cu precizarea limitei la care se face împrejurirea, lungimii acesteia, 11,70 ml și lățimii străzii: 12 m.

S-a emis **AUTORIZAȚIA NR. 17 V**

1932, luna aprilie în 6. "Spre satisfacerea cererii...se autoriză dl. Ion S. Floru , la proprietatea nr. 115, din Aurel Vlaicu...la față pe alinierea decretată, va împrejmui..."

Controlul construcțiilor, 1931, martie, 1932

Aurel Vlaicu 115, Ion S. Floru, Împrejurire

7/4 932 nu s-a început,

21/4 la față, s-a executat soclu de beton,

6/5 s-a executat cf. , cu grilaj de fier.

B.4. 1940 intervenții de consolidare după cutremur. Evaluându-se efectul, s-au considerat necesare următoarele lucrări:

*1 Arhiva Primăriei Municipiului București, Fond I Galben, dos. 53/1932

- montarea a 7 tiranți transversali și a 3 tiranți longitudinali, cu șurub în podul mansardat al corpului principal. Intervenția s-a dovedit deosebit de utilă clădirii consolidându-i soliditatea cum s-a verificat la cutremurul din 1977.

B.5. post 1950, transformări impuse de schimbarea funcțiunii de la casă unifamilială la casă multi familială (impunerea de către autorități a primirii unui număr excesiv de mare de chiriași). Urmarea a fost lipsa acută a spațiilor funcționale: băi și bucătării. Drept care s-au realizat următoarele modificări:

- camera de baie de la etaj a fost transformată în bucătărie,
- o parte a culoarului de la etaj a primit funcțiunea de cameră de baie,
- cele doua WC-uri de la parter au fost dezafectate, spațiul lor fiind comasat cu o parte a culoarului și noua încăpere primind funcțiunea de bucatarie;
- culoarul ce nu a folosit intervenției anterioare a devenit baie.

B.6. post 1970 au fost unificate la etaj, prin dărâmarea zidurilor despărțitoare, camerele mici cu rol de camere de serviciu. S-a creat astfel un singur spațiu major (a fost soluția pentru a elimina închirierea pe sistem fagure - cămăruța și familia și s-a evitat intrarea unor noi chiriași).

B.7. 1977, 4 martie. Al doilea cutremur major a impus următoarele lucrări:

- adăugarea a încă 10-12 tiranți sudați la circa 30 cm deasupra nivelului podelei în podul casei principale,
- schimbarea completă a tablei acoperișului.

5.2. Rezolvarea arhitecturală

Silueta clădirii inițiale a rămas aceeași pe planurile proiectului atașat cererii de autorizare a construirii și planurile cadastrale.

Corpurile clădirii inițiale au formă relativ de **L întors** cu latura de bază/corpus principal, aproape dreptunghiulară.

5.2.1. Amplasarea s-a făcut în planul doi al lotului, astfel ca să lase în fața ei, către stradă, un spațiu major grădinii. Terenul a permis amplasarea clădirii pe limita de nord a parcelei, fiind retrasă față de stradă și față de celelate vecinătăți, astfel:

- pe latura de sud, orientată către parcela nr. 113, corpul principal al clădirii este retras față de limita lotului permițând dispunerea în corpul principal al intrării principale și în corpul secundar, al dependențelor a unei intrări secundare;
- pe latura de nord clădirea are calcan, fiind situată pe limita de parcelă;

- latura de vest a corpului principal continuat cu corpul secundar este retrasă față de limita de lot permițând existența unei intrări secundare la dependențe + intrarea din exterior la pivniță;
- latura de est, retrasă major față de stradă, era inițial din proiect concepută ca o faladă laterală, apoi pe parcursul construirii clădirii proprietarul și arhitectul au hotărât plasarea unei terase și înlocuirea geamurilor cu uși de acces către acest element care facilita comunicarea directă cu spațiul rezervat grădinii.

5.2.2. Volumul clădirii este compus din 2 paralelipipede legate între ele de un al treilea de mică dimensiune având rol de bretea de legătură și mai ales de separare a celor 2 zone funcționale: casa principală și dependențele, fiecare cu acoperiș propriu. Același motiv a separării clare a celor 2 părți din clădire au mai determinat și:

- diferența de volum între cele 2 corpuri, corpul principal fiind mai înalt datorită înălțimii camerelor și rezolvării acoperișului iar corpul secundar, care conține și pivnița, mai scund, având camerele de înălțime mai mică,
- diferența de tratare în cazul acoperișului, respectiv: acoperișul înalt, tip mansardă la corpul principal + acoperiș în 4 ape, obișnuit la corpul secundar.
- clădirea este compusă din S parțial+P+1E,

5.2.3. Structura^{*1}

- Temeliile sunt din beton cu mortar de ciment în proporție de 300 kg ciment la 1 mc de nisip și 1 ½ mc de pietriș;
- Pivnița cu bolțișoare de cărămidă între traverse de cale ferată;
- Zidaria de cărămidă de mână, bine arsă (practic de duritatea pietrei), lucrată cu mortar de "var gras";
- Tencuielile pe fațade sunt cu mortar de var gras și drișcuite cu praf de piatră albă cu excepția soclului care este drișcuit cu ciment;
- Parchet de stejar de prima calitate;
- Invelitoarea acoperișului (schimbată, după cutremurul din 1977) era compusă din mai multe materiale și anume:
 - din tabla plumbuită Wolf Netter Iacobi de 12 mm,
 - învelitoarea laterala din ardezie în forma de solzi,
 - bordura acoperișului din zinc nr.12,
- Instalația electrică este invizibilă, cu țevi de oțel plumbuite, interiorul fiind izolat;
- Încălzirea a fost asigurată cu sobe cu antracit (s-a păstrat numai soba ornamentală din vestibul) cumparate de la cunoscutul producător de sobe de teracotă și faianță Ioan Urschitz;

*1 Date stabilite pe baza dispozițiilor de șantier existente în arhiva familiei.

5.2.3.Partiul

Partiul corpului principal a fost conceput astfel ca fiecare din cele trei nivele, să servească unei funcțiuni dominante. Astfel:

- **parterul** era spațiul de reprezentare, fiind compus din :
 - *ante vestibul* ,
 - holul central numit *vestibul*, unde pe peretele de nord a fost amplasată scara monumentală ce ducea la etaj. Scara, din marmură de Carrara, a fost cumpărată de la biroul de arhitectura August Schmiedigen,
 - *salonul, biroul* prevăzut cu o nișă specială pentru *biblioteca*, ambele încăperi fiind situate pe latura de est a casei, adică în porțiunea de clădire orientată spre stradă;
 - *sufrageria*, urmată de *oficiu* și de culoarele ce duc către aripa dependențelor și pe care se aflau și grupurile sanitare.
- **etajul** era rezervat exclusiv zonei private , fiind compus din :
 - *vestibul*, unde ajungea scara principală de acces,
 - *dormitor*, în număr de 4 încăperi,
 - *baie*, și din nou culoarul cu grupurile sanitare.

Partiul compact respectă logica funcțională, de comandarea spațiilor și accesibilitatea circulației.

Partiul corpului secundar - aripa dependențelor, compus din:

- **pivnița** cu acces din exterior, pe latura de vest și din interior în continuarea scării secundare. Încăperile nu au funcțiuni prestabilite;
- **parterul** conține:
 - *bucătăria*,
 - *spălătoria*,
 - *scara serviciu*, secundară și cu intrarea secundară;
- **etajul** conține:
 - *camera musafiri*,
 - *servitori* [2 camere],
 - *pasajul de trecere* [între corpul principal și cel secundar, unde se află și accesul pe scara de serviciu].

5.2.4 Tratarea fațadelor exterioare

Corpul principal

- Ferestrele de formă rectangulară variază ca mărime și mod de decorare fiind elemente de subliniere a importanței spațiilor. Astfel ferestrele parterului care corespund încăperilor cu rol de reprezentare, pe lângă ancadramente, au dispus un medalion pe consola centrală deasupra căreia se află un panou decorativ. La etaj ancadramentele și consola sunt simple. Pe fațada sud - fațada

principală, traveea centrală aflată în decroș are prevăzute 2 ferestre, mai înguste, cu același tip de ancadramente.

Pe fațada către stradă, golurile ușilor de la parter sunt rezolvate similar în ce privește ancadramentele și elementele de decorare a lor. Golurile etajului și ele cu decorație similară sunt de 2 tipuri: către sud 2 uși către cele 2 balcoane (un balcon de același tip se află și pe fațada de vest, ceea ce creiază echilibru compozițional la citirea imaginii fațadei de sud) și 1 fereastră către nord;

- subliniate de ancadramente simple, consolă centrală
- Decorarea clădirii este completată de:
 - tratarea fațadelor cu sugestie de bosaje elemente la care contribuie și materialul folosit - mortar de var gras și drișcuit cu praf de piatră albă - ,
 - cornișa lată, decorată cu denticuli și muluri.
- Intrarea principală dispusă central pe fațada de sud, este subliniată de :
 - traveea în ușor decroș,
 - ușa amplă, de lemn, sticlă și fier forjat în 4 canaturi deasupra cu o copertină
 - deasupra ușii este dispus un panou decorativ dreptunghiular care are în centru un medalion oval [probabil cu inițiala proprietarului], susținut de ghirlande,
 - deasupra celor 2 ferestre zidul capătă o formă ușor semi curbă, deasupra zonei centrale fiind plasat un al doilea medalion, mai mare subliniat de baghete în acoladă, compoziția fiind încununată de un atic care marchează partea centrală, mai înaltă a acoperișului mansardat.

5.2.5. Decorarea interiorului

Elementele de decorare lipsesc. Puținele existente, conform proiectului original, menționate în documente, erau constituite numai din rozetele centrale ale plafoanelor. Ele au fost cu timpul distruse.

Elemente de mobilare interioară sau piese de mobilier originale, obiecte cu valoare artistică păstrate care se păstrează sunt :

- scara de marmura albă de Carrara,
- oglinda cu ramă aurită cu dimensiunile 1,40/2,10 m aflată inițial în vestibul în spatele scării de onoare ,
- soba de faianță din vestibul, culoare roșu închis, cu aparatul Polidor Nr. 6 în formă de *Cheminee nickelat* cumpărată de la Fabrica de Sobe de Teracotă și Faianță Ioan Urschitz , cu 1.000 lei vechi;
- portretul scriitoarei Igena Floru pictat de Cecilia Cuțescu Storck;
- un *secretaire* încrustat cu fildeș care a aparținut Igenei Floru;

- un jilț încrustat cu fildeș, de factură orientală ce aparținut tot Igenei Floru.

Corpul Secundar

- ferestre simple, cu ancadramente sumare, dar păstrind aceeași formă pentru a se încadra în unitatea compozițională a clădirii,
- balcon deasupra intrării secundare,
- intrarea de asemeni tratată sobru.

5.3. Încadrare tipologică

- ✚ Casa aparține tipului de clădire construită la începutul secolului XX pentru locuirea individuală de bună calitate, fiind superioară ca soluție de amplasare, gabarit, tratare arhitecturală tipologiei existentă în zonă care a rămas parțial tributară expresiei modeste de la sfârșitul secolului al XIX-lea cu excepția inserțiilor noi din a doua jumătate a sec. XX care s-au distanțat total de fondul arhitectural valoros existent.
- ✚ Clădirea se încadrează stilistic expresiei eclectismului de factură modernă, mult mai sobru și reținut în folosirea elementelor decorative, expresie care a pregătit trecerea către arhitectura modernă din perioada interbelică.

CONCLUZII PARȚIALE 2.

- Clădirea este amplasată pe o parcelă ce datează, în mod cert, nemodificată din ultimul deceniu al secolului XIX,**
- clădirea aparține perioadei constructive a anilor 1900-1920,**
- face parte din fondul construit al arhitecturii civile reprezentând locuința unifamilială de bună calitate a păturii sociale cu nivel intelectual ridicat, dar fără venituri însemnate;**
- casa se încadrează ca expresie stilului eclectic, abordat cu sobrietate compozițională de un arhitect care a respectat regulile de bază ale profesiei;**
- constituie un exemplar tipic pentru respectiva categorie prin modul de rezolvare a programului;**
- face parte din clădirile reprezentative în primul rând datorită personalității proprietarilor și a celor ce au frecventat clădirea .**

6. EVALUAREA GLOBALĂ A IMOBILULUI

6.1. Valoarea de vechime - autenticitate

Valoarea de vechime – autenticitate a imobilului **este medie**. Clădirea aparține cronologic fondului construit al orașului de la începutul secolului XX, păstrând majoritatea elementele arhitecturale originare: situarea pe parcelă, structura, tratarea fațadelor, partiul [cu modificări reversibile], elementele de modernitate. Valoarea istorică, în acest caz, este dată de valoarea unei clădiri care amintește istoria constructivă a epocii la care se adaugă valoarea istorică, locuința unora dintre cetățenii de vază ai orașului din clasa de mijloc.

6.2. Valoarea memorial-simbolică

Casa din Aurel Vlaicu nr 115 a constituit încă de la construcția sa un focar de cultură al Bucureștiului acelor vremuri. Imobilul a aparținut unora dintre cetățenii cunoscuți și respectați ai orașului. A fost un loc de întâlnire a unor personalități culturale deosebit prestigiu. Constituie un exemplu al modului în care valoarea intelectuală era recunoscută și apreciată. În concluzie **valoarea memorial-simbolică a imobilului** în cauză poate fi considerată **mare**.

6.3. Valoarea urbanistică .

Evaluarea din acest punct de vedere nu poate fi făcută decât prin raportarea la contextul construit din care face parte. În microzona delimitată de străzile Aurel Vlaicu - Iustinian - Paul Greceanu - Polonă evoluția parcelarului și arhitecturii a fost dezordonată puține fiind soluțiile care au încercat să se raporteze la context. Drept care casa din strada Aurel Vlaicu 115 a rămas izolată față de vecinătățile ce aparțin mai multor categorii:

- clădiri din fondul istoric, al secolului XIX,
- rare clădiri ce reprezintă de asemeni locuința de bună calitate unifamilială, (asemeni casei Floru) dar în expresie stilistică diferită,
- clădiri din a doua jumătate a sec. XX care sunt construite fără a ține cont de contextul valoros pre existent,
- clădiri contemporane de asemeni străine zonei

Din cauza eterogenității expresiei arhitectural-urbanistice a zonei apreciem **valoarea urbanistică** a imobilului teren+clădire **mică**.

6.4. Valoarea arhitecturală

Valoarea arhitecturală a imobilului **este medie**. Luând în considerație elementele expuse în cadrul descrierii concepției arhitecturale a construcției, concluzia din prezentul subcapitol este justificată. Clădirea prezentă pe sit se înscrie în expresia arhitecturii în stil eclectic tratată modern, elementele specifice acestui limbaj sunt subordonate unei compoziții dominate de echilibru și bună proporție. În plus trebuie subliniată valoarea păstrării expresiei arhitecturale originare, conform proiectului și faptul că este una dintre puținele opere ale **arhitectului Mihail Ioanid care păstrează concepția autorului**.

6.5. Valoarea de raritate-unicitate

Există o anumită raritate a acestui imobil întrucât el a păstrat : rezolvarea arhitecturală și urbanistică originară pentru un program bine articulat, element care se îmbină cu calitatea proprietarilor, o pătură socială ignorată deși a constituit baza solidă a societății bucureștene din a doua jumătate a sec. XIX și prima jumătate a sec. XX.

Tocmai situarea imobilului într-o categorie cel mai adesea ignorată și păstrarea autenticității concepției originare, determină ca **valoarea de raritate-unicitate** să fie considerată **medie**.

CONCLUZIE

Considerăm că imobilul cunoscut sub numele:

- *Casa Profesor Ion S. Floru din strada Aurel Vlaicu nr. 115, sector 1* –
întrunește calitățile necesare pentru a fi clasat monument istoric la categoria B, fiind reprezentativ din punct de vedere memorial-simbolic, arhitectural și istoric orașului București și personalităților care l-au definit.

BIBLIOGRAFIE

Surse bibliografice

ARHIVA FAMILIEI FLORU

LASCU Nicolae "Legislație și dezvoltare urbană. București 1831-1952.". București, Teză de doctorat. Institutul de arhitectură "I.Mincu", 1997.

MUCENIC Cezara "București. Un veac de arhitectură civilă. Secolul XIX" București, Silex, 1997

STĂNCULESCU Irina "Apariția și evoluția denumirilor de străzi din București" În: București. Materiale de istorie și muzeografie XIV, 2000

Surse cartografice

Planul Bukureștiului ridicat din porunca prea înălțatului domn stăpânitor Barbu Dimitrie Știrbei V.V. de Maior Rudolf Artur BORROCZYN. 1852
Bucuresci capitala României – Maior D.PAPPAZOGLU – 1871
Planul orașului Bucuresci, Edit. Institutului de arte grafice Carol GÖBL, 1898;
Planul Orasului Bucuresti lucrat de Institutul Geografic al Armatei pentru Primaria Capitalei, în al XXX- lea an al Domniei M.S.Regelui CAROL I. 1896.
Planul Orasului Bucuresti lucrat de Institutul Geografic al Armatei pentru Primaria Capitalei, în al XXXIII- lea an al Domniei M.S.Regelui CAROL I ; 1911;
1911 București, de F. VAHNIG, Kartograf, Ed.E.Boerner și F.Vahnig ;
Planul și ghidul orașului București, maior Mihai C. PÂNTEA, 1923;
Planul Municipiului București de col.Ulisse SÂMBOTEANU și prof., cartograf M D. Moldoveanu, 1938

Iunie 2008

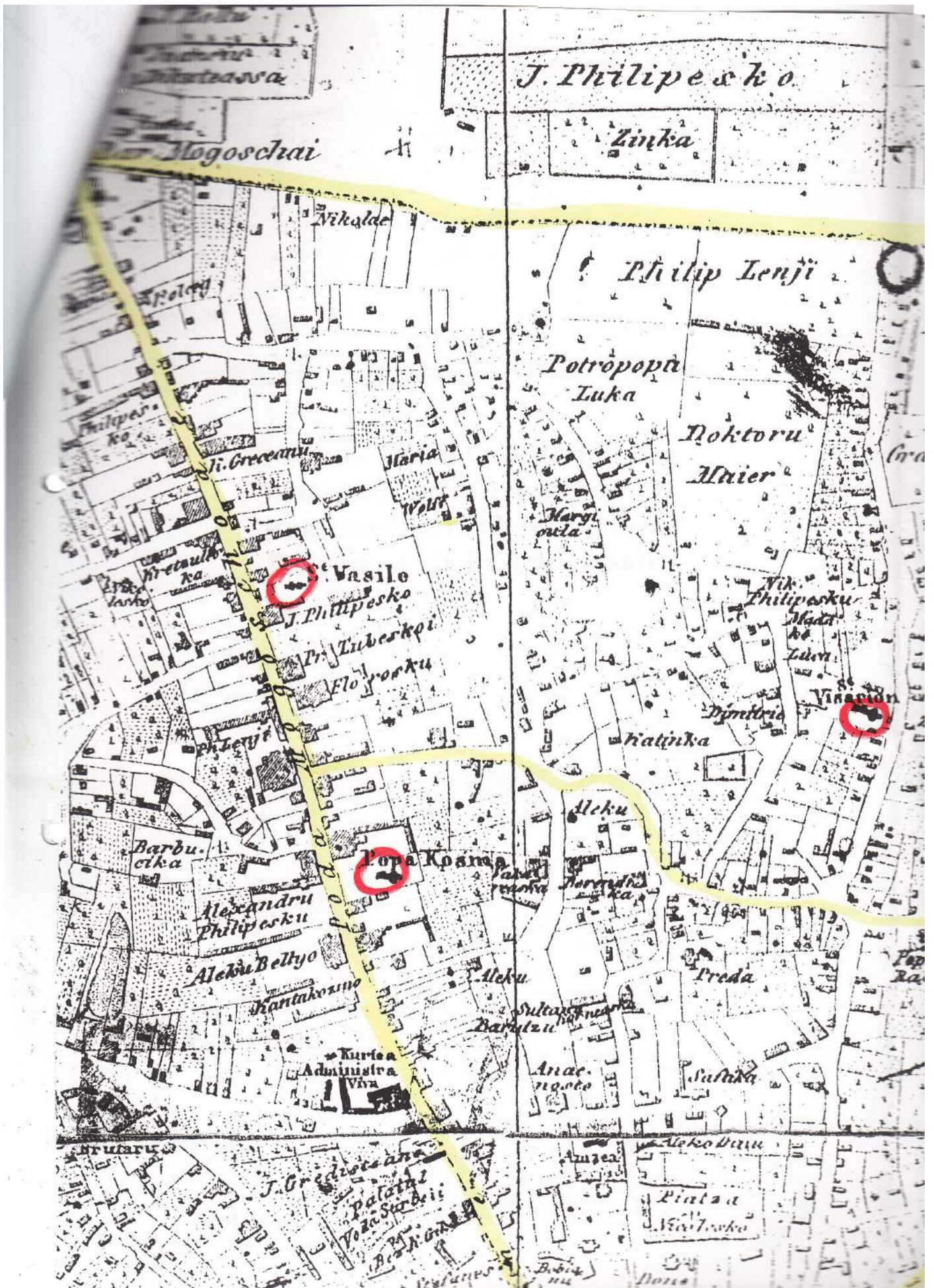
Expert MCC, dr. istoric de artă Cezara MUCENIC

Anexa 1

Planul Borrokzyn, 1852.– detaliu

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu**
- alte străzi importante din zonă**
- amplasarea imobilul analizat**
- biserici + clădiri importante**

Bar Herăstrău

Drum

Alexandru

Gradișanu

Gergie

Dumitru

Maidanu
Partea morții

Petru

Păun

Frățușii

Koolake

Fildarache

Papa Radu

Jordaka

Nicolai

Elena

George

Stefan

Sofia

Salta

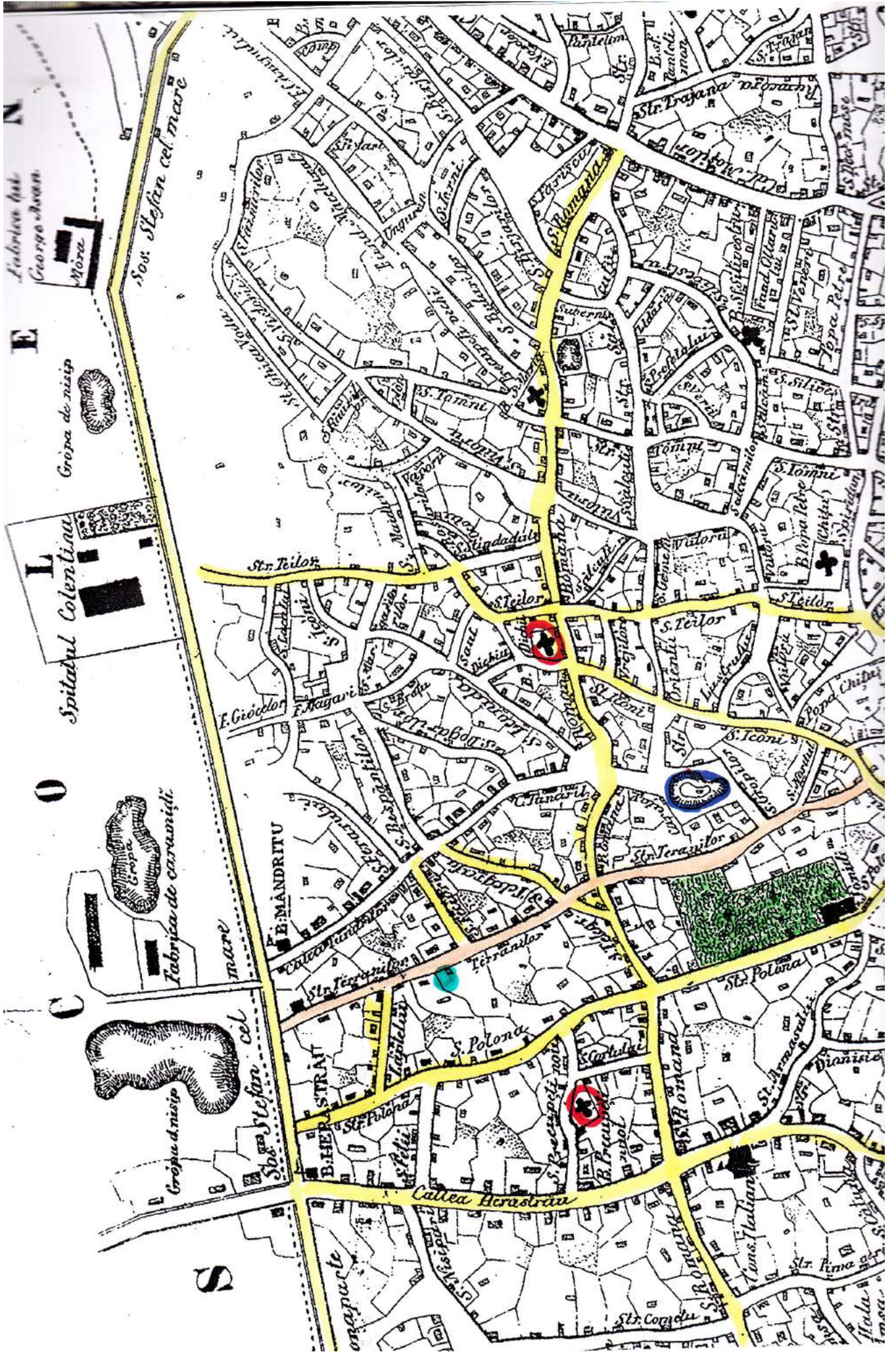
Geo

Geo

Anexa 2

Planul Pappazoglu 1871 - detalii

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu
- alte străzi importante din zonă
- amplasarea imobilul analizat
- biserici + clădiri importante

N
E

Fabrica lui
George Avram
Moira

Groapa de nisip

Spitalul Colentina

O

Groapa
Fabrica de carne

C

Groapa de nisip

S

Sos. Stefan cel mare

mare

Sos. Stefan cel mare

BHER STRAT

Calea Herastru

Str. Teilor

E. Gioclor

E. Mandritu

S. Polona

S. Polona

Str. Polona

Str. Polona

Str. Polona

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

S. Teilor

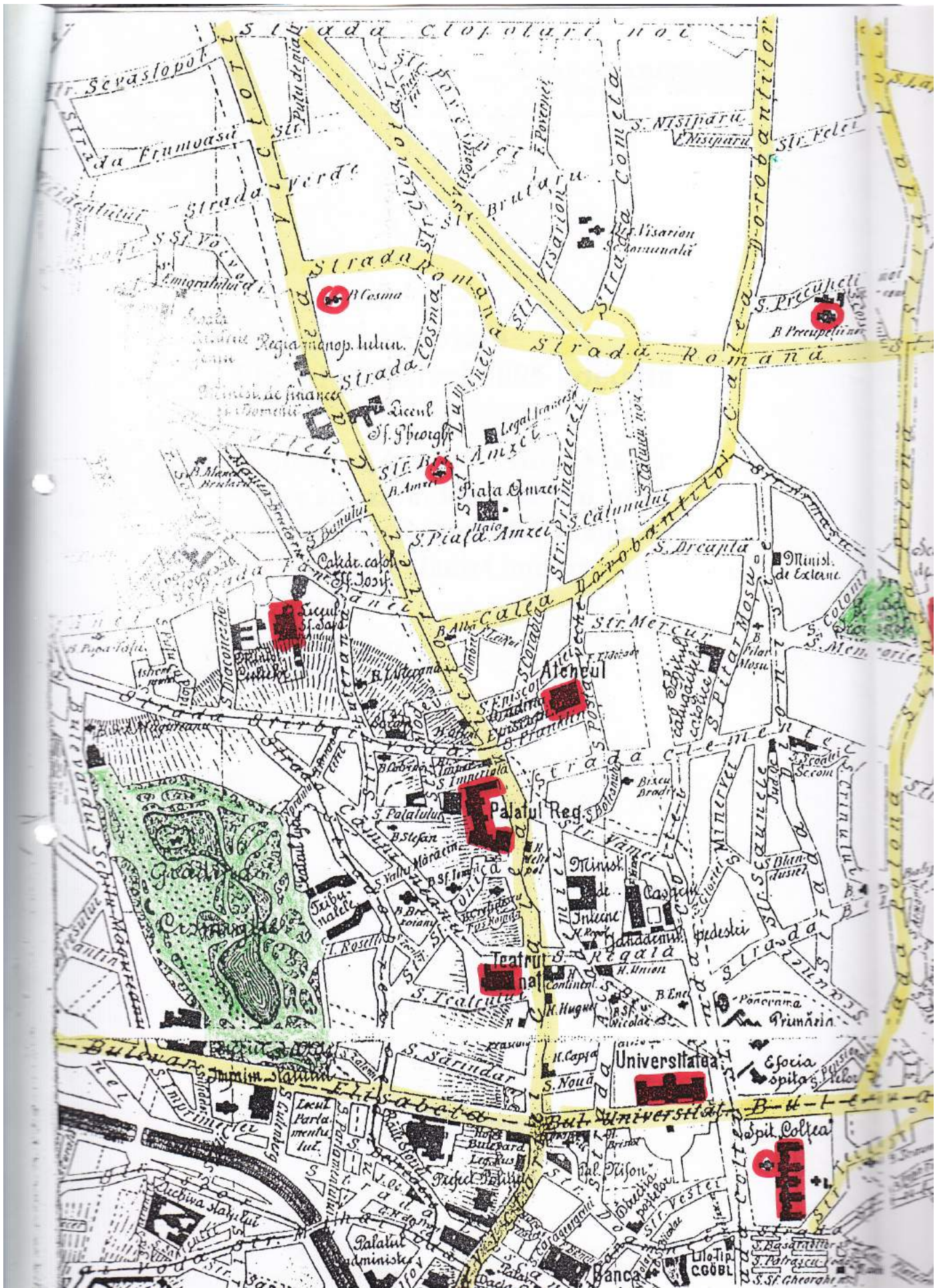
S. Teilor

Anexa 3

Planul Göbl 1898 - detaliu

- **strada Țăranilor/Aurel Vlaicu**
- **alte străzi importante din zonă**
- **amplasarea imobilul analizat**
- **biserici + clădiri importante**

Anexa 4

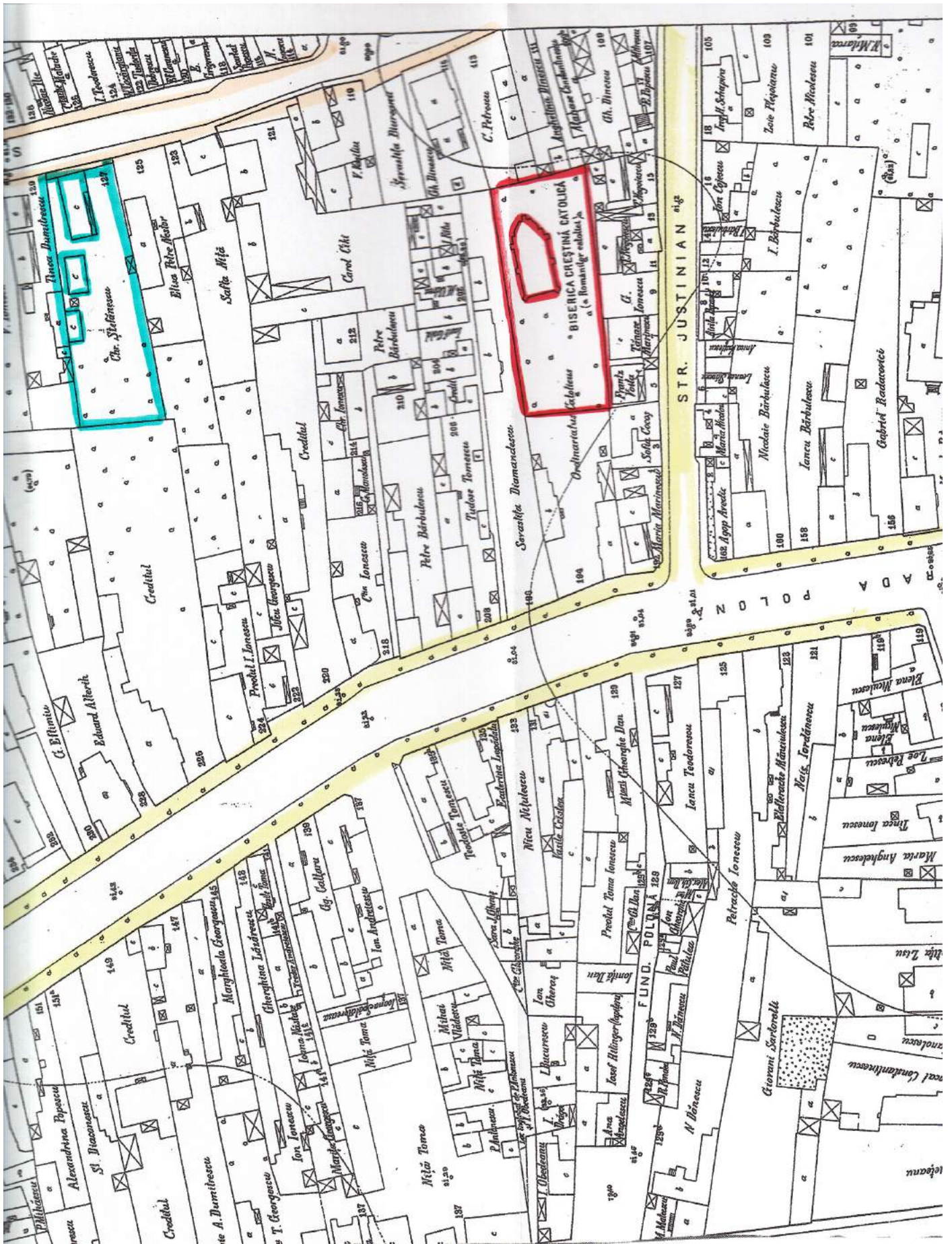
Planul cadastral 1895 - detaliu

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu**
- alte străzi importante din zonă**
- amplasarea imobilul analizat**
- biserici + clădiri importante**

Anexa 5

Planul cadastral 1911 - detaliu

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu
- alte străzi importante din zonă
- amplasarea imobilul analizat
- biserici + clădiri importante

Anexa 6

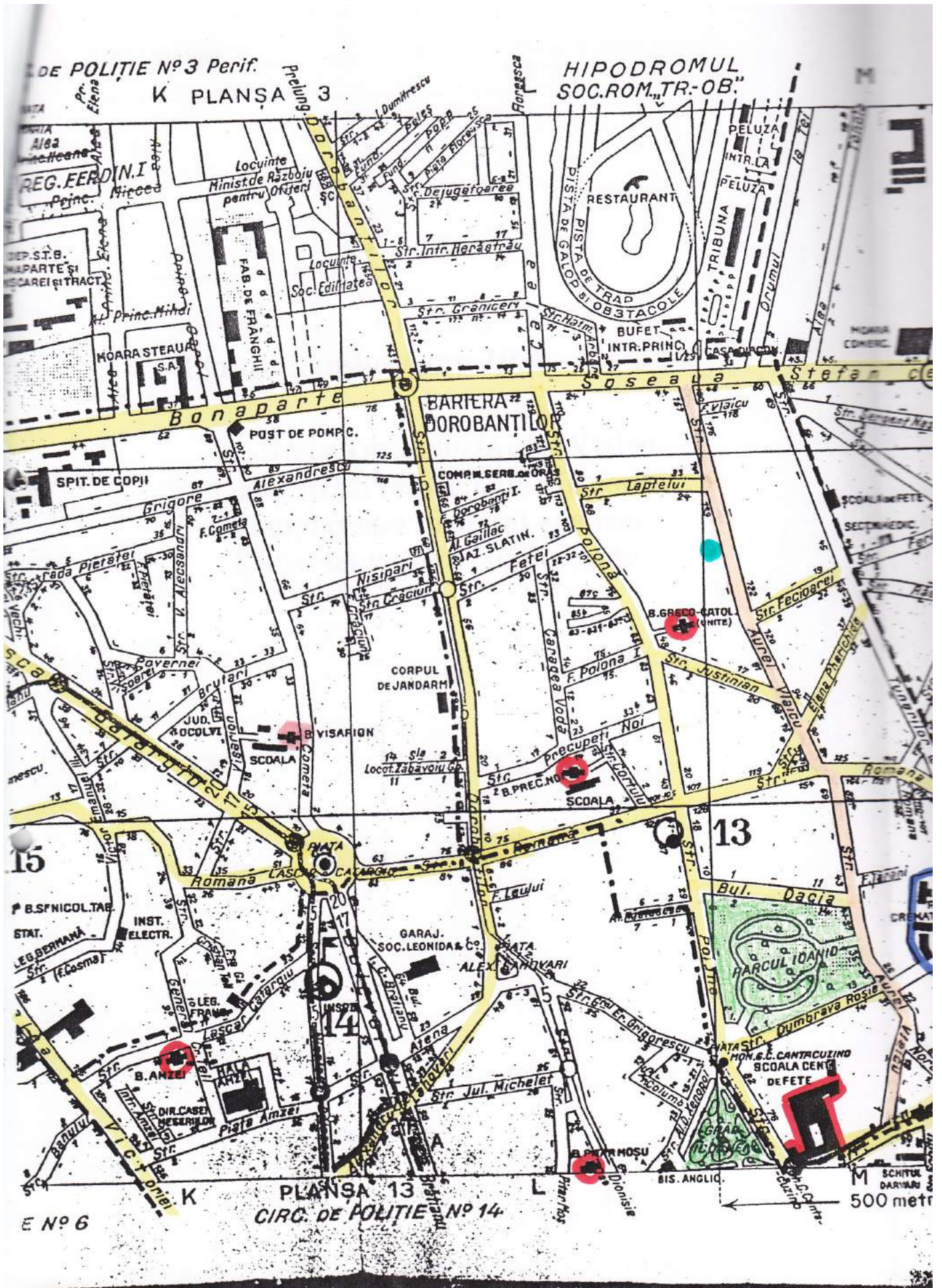
Planul Vahnig 1911 – detaliu

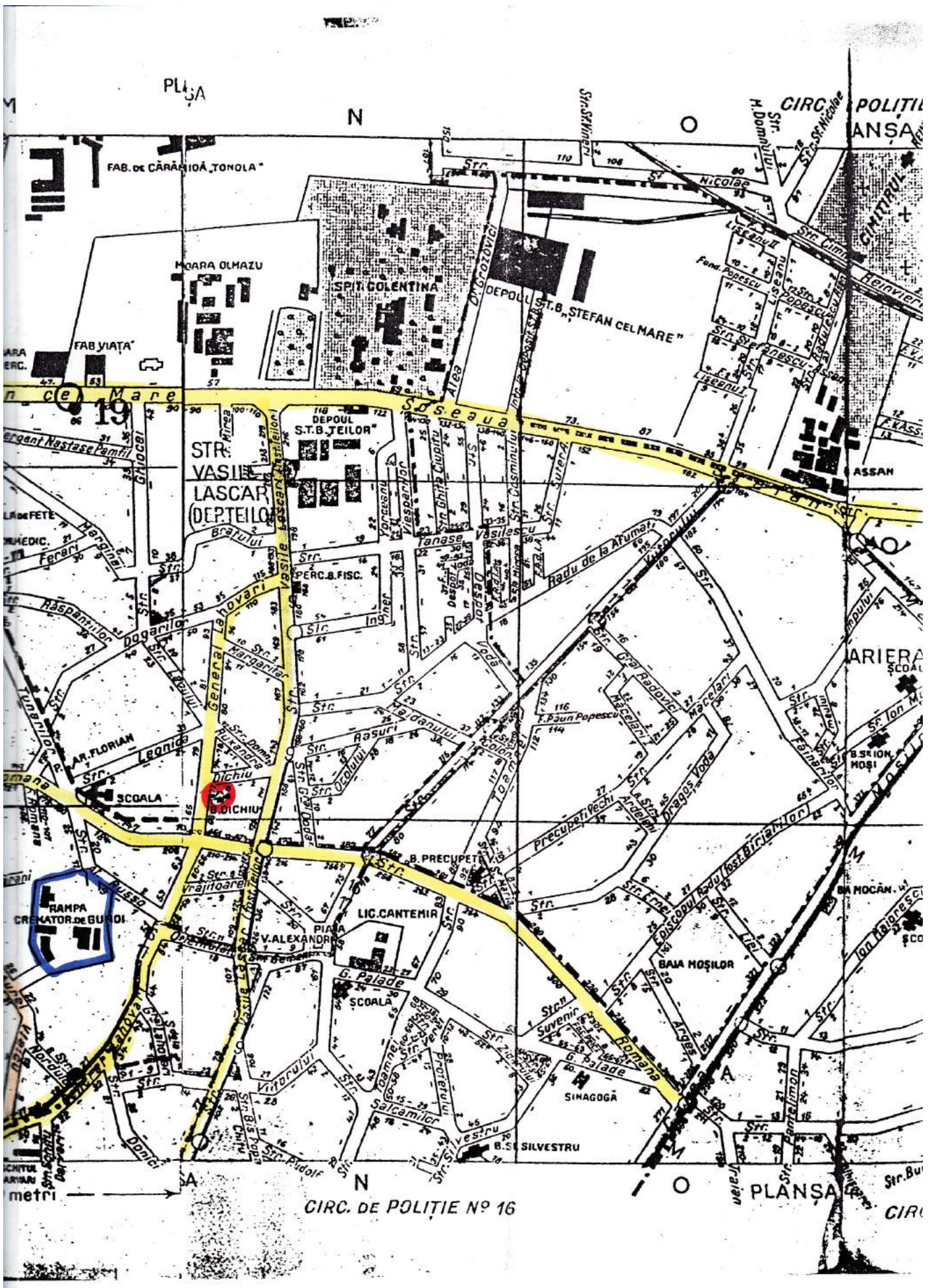
- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu**
- alte străzi importante din zonă**
- amplasarea imobilul analizat**
- biserici + clădiri importante**

Anexa 7

Planul Pântea 1923 – detaliu

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu**
- alte străzi importante din zonă**
- amplasarea imobilul analizat**
- biserici + clădiri importante**

PLAȘA

N

FAB. DE CĂRĂȘI ÎN "TONOLA"

MOARA OLMAZU

SPIRU COLENTINA

DEPOUL "STEFAN CEL MARE"

STR. VASILE LASCAR (DEP. TEILO)

DEPOUL "S.T.B. TEILO"

PERC. B. FISC.

LIG. CANTEMIR

PIAȘA V. ALEXANDRU

SINAGOGA

SILVESTRU

CIRC. DE POLIȚIE N° 16

PLAȘA

CIRC.

metri

Anexa 8

Planul Sâmboteanu 1938 – detaliu

- strada Țăranilor/Aurel Vlaicu
- alte străzi importante din zonă
- amplasarea imobilul analizat
- biserici + clădiri importante

Anexa 9
Proiect clădire, 1914

plan de situație
fațada principală
fațada laterală spre stradă
secția AB
secția CD
planul parterului
planul etajului
planul pivniței și fundațiilor

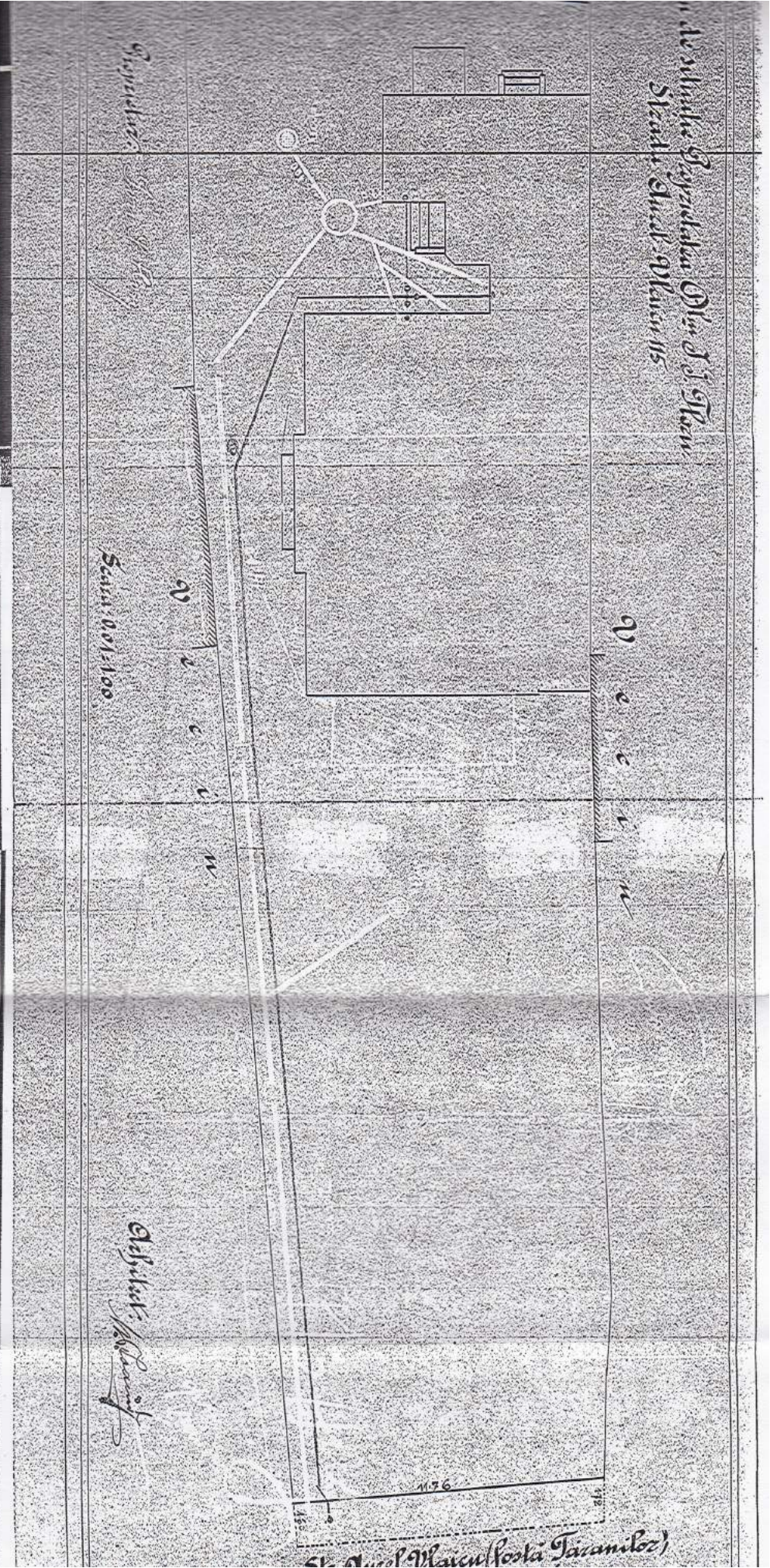
De vinkke Geyndelike Olie J. J. P. van
Stent: Aard- en Water 115

Geyndelike
Stent: Aard- en Water 115

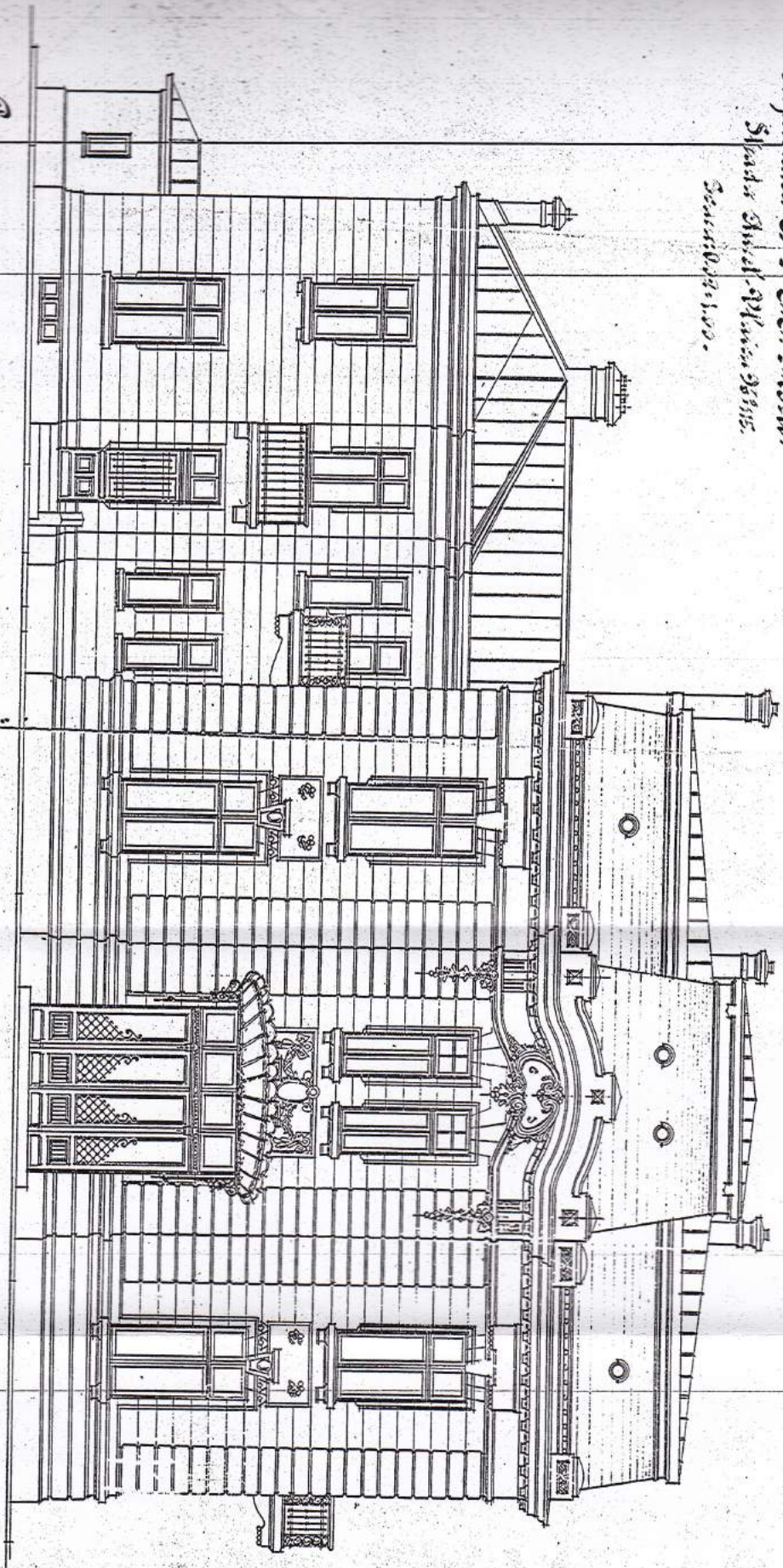
Stent: Aard- en Water 100

De vinkke Geyndelike Olie J. J. P. van
Stent: Aard- en Water 115

De vinkke Geyndelike Olie J. J. P. van
Stent: Aard- en Water 115

Горький Дин. Д. Д. Горький.
Школа Школы-Министерства
Самары 1910.

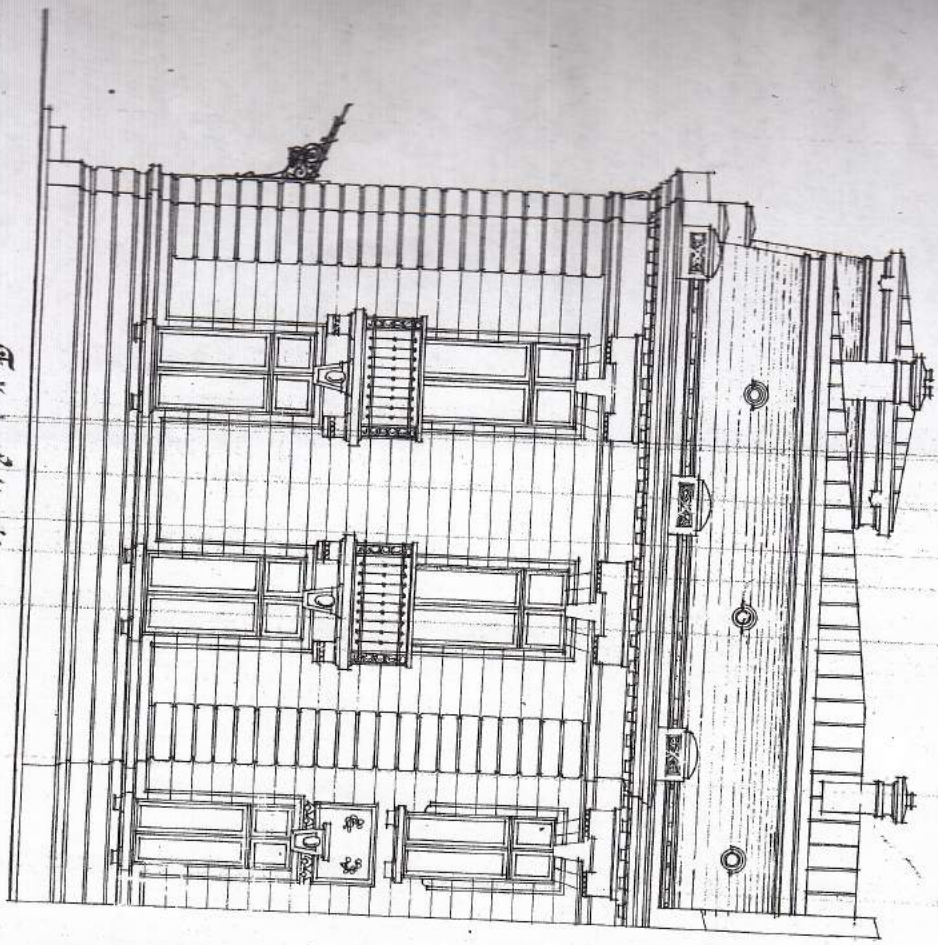

Горький

Школа министерства

Самарский
Архитектурный

Proprietor: *Chas. J. Allen*
St. Aust. Main St. 1871
S. 100/100/100

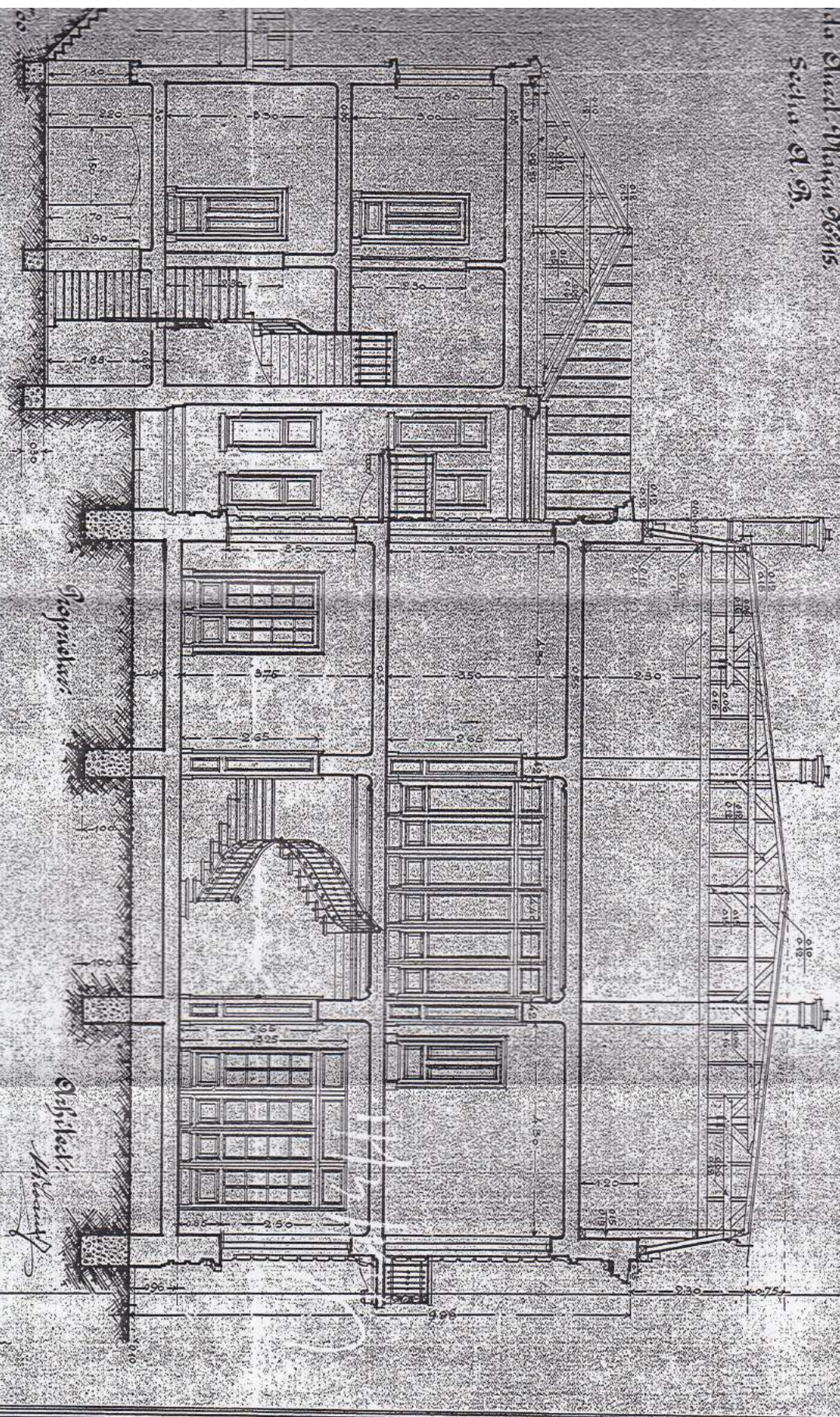

Proprietor:

James Walker & Co. Architects

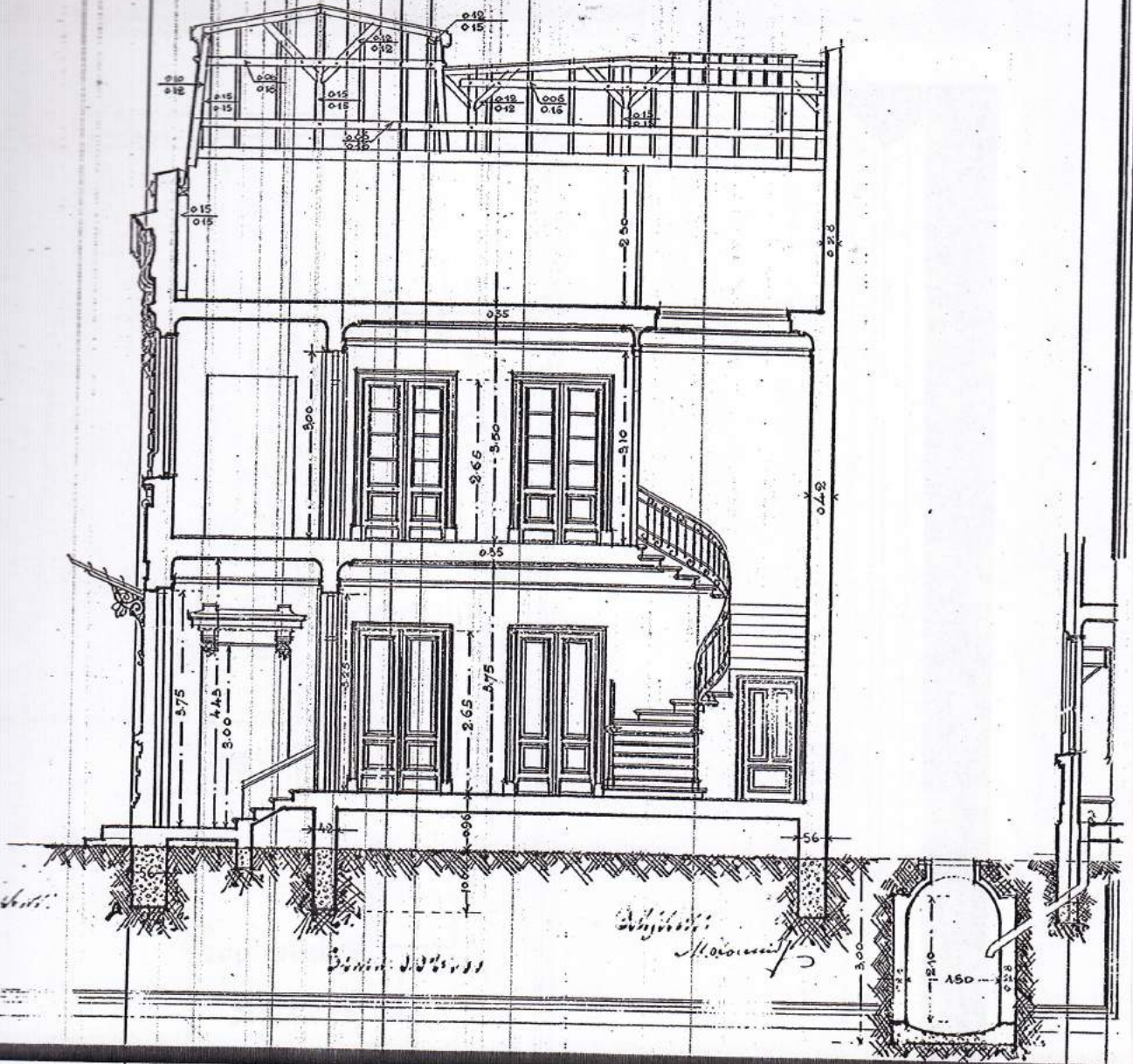
Chas. J. Allen
St. Aust. Main St.

Planta del *Sanatorio*
de *San Juan de los Rios*
Señor *A. B.*

Architect J. J. Wilson
No. 115.

Section C-D

Basement

Basement

Basement

1.50

Anexa 10 :

**Biografiile Prof. Ion S. Foru și prof.
Alex.Floru**

de Dan FLORU

Profesorului Ion S. Floru

Date Biografice

Ion S. Floru s-a născut în Comuna Floru, Județul Olt la 28 sept./10 octomb. 1864 ca fiu al lui Stoian, poreclit Drugoiu, cioban cu turme de oi și stupină și al Mariei, fiica preotesei Safta din Valea Merilor. Tatăl ne având pământ a fost improprietarit în 1864 ca sătean cu doi boi. Mama nu a moștenit pământ, din averea mică a familiei ei.

Tatăl său a murit, când viitorul profesor avea 5 ani. Mama s-a recăsătorit, despărțindu-se după puțin timp deoarece noul soț îl trata rău pe fiul ei. Ulterior s-au mutat în comuna Ursoaia unde s-a recăsătorit din nou cu Năstase Ionescu, un țăran de frunte și om deosebit, care l-a tratat pe Ion, cu o severitate rece, dar cu dreptate. Deși băiatul a suferit din cauza deosebirii de tratament a tatălui între fata proprie și fiul vitreg, i-a păstrat totuși lui Nastase Ionescu un mare respect.

Apreciind interesul și capacitatea băiatului pentru învățătură, tatăl vitreg l-a trimis la școală, suportând toate cheltuielile. Ion a început școala în satul Ciuciu și a continuat în cătunul apropiat Băceni, apoi la Slatina unde profesorul a hotărât "*să nu te mai iscalești Ion Năstase, să te iscalești Anastasescu Ioan*" și așa l-a înscris în catalog.

Astfel bunicul meu, născut Stoian și "adoptat" Năstase a ajuns să se numească Anastasescu. Sub acest nume a absolvit seminarul de la Curtea de Argeș, și-a luat diploma de bacalaureat în litere și științe în 1887 și a absolvit Școala Normală din București în anul 1890.

Dragostea pentru tatăl natural și respectul și recunoștința pentru tatăl adoptiv s-au ciocnit în sufletul tînărului care în 1891 s-a decis să-și schimbe numele și să ia numele comunei în care s-a născut - *Floru* - păstrând numai inițiala S. a tatălui său natural și devenind în continuare **Ion S. Floru**.

În 1891, la vârsta de 27 de ani s-a căsătorit cu Alexandrina Costica Berha de 24 ani, de profesiune profesoară, născută și domiciliată în Comuna Carpiniștea, județul Buzău, fiica lui Costică N.Berha, proprietar al unei mici mosii situată în aceeași comună. Ion S. Floru constatând asemănări între folclorul și mentalitatea din zona sa de baștina, la care ținea atât de mult, cu cel de pe valea Slănicului, s-a apropiat și în final s-a identificat cu zona de adopție, devenind buzoian. Aici va locui o bună parte din timp, aici va vota, aici își va scrie operele, aici este amintit de bătrînii satului sub numele de "*Domnu' Mare*".

După căsătorie activează ca profesor suplinitor la Liceul Sfântul Sava și la Școala Normală Carol I din București petrecând însă o mare parte din an alături de familie la Carpiniștea.

În 1893 își susține licența în Științele Istorice și Filologice trecând examenul "*Cum laude*", cu subiectul de teză "*Educațiunea și Instrucțiunea la Eleni*", colaborând cu rectorul Universității București, profesorul Titu Maiorescu.

În aceeași perioadă Ion S. Floru devine membru al Societății Geografice Române unde îl cunoaște pe Simion Mehedinți.

Ion S. Floru, a devenit profesor titular de istorie la liceul Sfântul Sava din București, unde a predat întreaga viață.

Dupa cîțiva ani a fost numit de către Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice și inspector școlar pentru învățămîntul secundar privat și public.

În ultimii ani de viață (a murit în 1950) autoritățile locale comuniste din Carpiniștea l-au alungat din casă și de pe pămîntul familiei.

Activitate științifică și didactică

Profesorul Floru a avut propria sa contribuție la recunoasterea caracterului stiintific al istoriei ca disciplină publicând lucrarea: "*Principiile Fundamentale ale Istoriei-Constituirea Istoriei ca Stiinta*"-Studiu asupra operei D-lui A.D.Xenopol. 1905, Ed. Socec)

Ca profesor de istorie Ion S. Floru a constatat ca în România istoria era predată empiric și inconstant și a decis să redacteze primele manuale școlare de istorie din țara noastră. Astfel au apărut, într-o succesiune rapida, tot la Ed. SOCEC:

- *Istoria Popoarelor Vechi (Istoria Antica)*;
- *Istoria Evului Mediu (pina la 1648)*;
- *Istoria Timpurilor Noua*;
- *Istoria Moderna si Contemporană*,
- *Istoria Romanilor*, (în mai multe variante pentru diverse clase de liceu)

După aceste cărți au învățat istoria aproape 30 de generații de elevi din România (în perioada 1898 - după 1930). Având nu numai experiență, ci și mult talent pedagogic profesorul Floru a elaborat manuale clare, foarte bine structurate, cu exemple și ușor de asimilat pentru copii. De asemeni fiind un om de mare cultura, foarte bun cunoscător a cel puțin 4 limbi străine (latina, greaca, franceza și germana), profesorul Floru a reusit în manualele de istorie a românilor pentru clasele a 4-a și a 8-a secundară să utilizeze ca documentație multe surse străine inedite. Accentul a fost pus, pe transmiterea către tineri a unor informații corecte și detaliate în legătură cu diversele episoade ale istoriei noastre, astfel încât să le insuflă mândria de a aparține poporului român.

A mai publicat eseuri și a ținut conferințe pe diverse teme istorice. Amintesc următoarele lucrări:

"*Napoleon al II-lea, Imparatul Protector*"(eseu), Biblioteca Romaneasca,

"*Ziua de 10 Mai-Regele Carol I si Romanii*" (conferință),

"*Din Viata Religioasa a Romanilor*" - Omagiu lui Titu Maiorescu

Prieteni

Profesorul Titu Maiorescu a fost profesorul și mentorul bunicului meu, Ion S. Floru și al soției acestuia, Alexandrina Floru. Relațiile cu Maiorescu nu s-au limitat, însă, la poziția profesor- student. Maiorescu a avut o considerație deosebită pentru mult mai tânărul său coleg numindu-l "*solidul Floru*", datorita cunostintelor sale enciclopedice. Profesorul Floru a fost de altfel membru în comitetul de redacție al *Convorbirilor Literare* (în noua formulă "*Convorbiri Critice*"), condusă de Titu Maiorescu și având ca membrii pe Iacob Negruzzi, Ioan Bogdan și Dimitrie Onciul.

Citez din lucrarile Prof. Nicolae Scurtu: "*Asa cum odinioara profesorii de la Heidelberg își invitau elevii și foștii elevi la masă, tot astfel și Maiorescu îi chema pe foștii lui studenți, care s-au remarcat prin cercetari și contribuții stiințifice, pentru a discuta și rezolva unele probleme din viața literară, culturală și politică a țării*". Astfel, la 2 noiembrie 1899 Titu Maiorescu îl ruga pe dl. I.S. Floru să vie la dânsul și să stea și la dejun. A fost vorba de un dejun numai de bărbați și au mai participat și dl. Iacob Negruzzi, Ioan Bogdan și Dimitrie Onciul. Dejunul a avut ca scop discutarea unor chestiuni referitoare la noua formulă de apariție a "*Convorbirilor Literare*".

Legaturile cu Titu Maiorescu au fost strânse și au durat decenii. Se cunoaște, spre exemplu, că Titu Maiorescu în 1916 a fost împotriva intrării României în război alături de Antanta. După retragerea în Moldova, el a rămas la București, dar a refuzat să colaboreze cu ocupantul. Atunci s-a apropiat încă mai mult de familia Floru, rămasă și ea în capitală în urma ordinului Ministrului Instrucțiunii și Cultelor. A fost perioada în care Titu Maiorescu a vizitat familia Floru de câteva ori și chiar a dăruit

fiicei lor, Igena Floru un enorm album, "Planches de l'Iconographie Grecque et Romaine" cu o dedicatie emotionant de apropiata.

Titu Maiorescu a rămas prietenul familiei Floru până la sfârșitul vieții sale .

Profesorul Simion Mehedinți este cel de care l-a legat o strânsă prietenie și care a vizitat în repetate rânduri casa de la Cărpiniștea și a venit să o vadă pe bunica mea, Alexandrina Floru, la casa din București până prin anii '60, ocazie cu care l-am cunoscut și eu personal. Bunicul meu și profesorul Mehedinți, cel mai mare geograf român, aveau multe afinități. Ambii erau feciori de țărani mijlocași din zona Olteniei, care se ridicaseră prin forțe proprii până la funcția, foarte respectată pe atunci, de profesori. Nu știu dacă aveau aceleași idei politice, dar în mod sigur aveau aceleași idei despre viață. Atât Ion S. Floru cât și S. Mehedinți, aveau un cult pentru țăranul român pe care îl considerau baza societății și rezervorul ei de moralitate. Ambii au iubit și descris satul românesc. De aceea, Simion Mehedinți a fost o prezenta constantă în casa din strada Aurel Vlaicu 115.

Relația lor prietenească se îmbina cu activitatea științifică a fiecăruia, profesorul Floru fiind și membru al Societății Regale de Geografie, societate fondată de Mehedinți sub egida căreia a apărut opera fundamentală : *Marele dicționar geografic al României*, vol.I-VI, 1899.

Și după moartea profesorului Floru vizitele lui Simion Mehedinți la bunica mea, cu care putea să depene amintiri din vremuri apuse dar pline de consistență, au continuat - un bătrân înalt, subțire, care se sprijinea în baston, impunător.

Dimitrie Onciul, istoricul și profesorul bucovinean, este altă personalitate a epocii cu care Ion S. Floru a colaborat direct și în mod benefic.

Activitatea politică

A avut idei politice liberale (a fost membru al Partidului National Liberal).

Și-a servit cu corectitudine țara și dinastia ce conducea în acea vreme România dar, mai presus de toate, Ion S. Floru a fost un patriot și un apologet al cinstei și moralei țăranului român, fie el cât de sărac. A și publicat o carte autobiografică intitulată "Un copil, un sat" în care descrie cu multă acuratețe copilăria și adolescența sa.

După primul război mondial a renunțat a face parte din Partidul National Liberal, nefiind de acord cu tratamentul aplicat de Brătieni lui Petre Carp și Maiorescu, care, nu se retrăseseră în Moldova, dar constituiseră între 1916 și 1918 o pavază a populației rămase în Muntenia, în fața ostașilor puterilor centrale (mai ales bulgari și a celor din Austro-Ungaria).

Omul

În timpul ocupației germane a rămas în teritoriul ocupat din dispoziția Ministerului Instrucțiunii și Cultelor și - fiind apropiat de Petre Carp, în acel moment prim ministru al guvernului de la București - a reușit să salveze valoroasa bibliotecă a liceului Sf. Sava din București, pe care un colonel german cunosător bibliofil dorea să o trimită în Germania.

În perioada interbelică a făcut repetate donații copiilor sărmani din Cărpiniștea și satul său natal Floru, din județul Olt.

Profesorul Ion S. Floru, numit de noi nepoții, Taica Mare, era preocupat aproape exclusiv de studiile și cărțile lui și ca distracție, citea ... filozofie.

În ultimii ani de viața a fost profund mâhnit de tratamentul la care l-au supus autoritățile locale comuniste din Carpiniștea. Un intelectual care nu a uitat de unde a plecat și care a făcut mult pentru cei defavorizați, care și-a dovedit dragostea de țară, a murit fiind considerat "*dușman al poporului*", alungat din casa construită de el însuși și i s-a interzis chiar să "*calce*" pe pământul ce-i aparținea de drept.

Imi amintesc faptul că Bunicul își pregătise chiar o boccea cu lucrurile pe care spera să le ia cu el dacă ar fi fost arestat de comuniști. În boccea era un palton, o căciulă și 10 cărți ale marilor filozofi greci și germani. N-a fost arestat fiind, probabil, considerat prea bătrân - 85 de ani în 1949.

Bibliografie - Documente privind biografia Prof. Ion S. Floru aflate în arhiva familiei

- Certificatul nr 283 din 6/18 Maiu 1875 prin care Primaria Comunei Rurale Floru/Plasa Mijlocu, Județul Olt certifică, că "Ionu fiu lui Năstase este născut în această comună și după observațiunea ce am făcutu registrelor actelor al cazului cererii l-a găsit născutu la anul 1864 octombrie 14. Apare ca fiul lui Maria Preoteasa din Comuna Perieții, plasa Mijlocu, Jud. Olt.
- Catagrafie de toata averea mortului Stoian Dragoi din Comuna Floru la 29 Septembrie 1872 din care reiese ca avea 2 boi si 25 oi.
- Actu de Promoțiune al seminarului de Argesiu nr 504/30 Iunie 1879 din care reiese ca elevul Ionu Anastasescu din Comuna Ursoaia, Districtulu Oltu, Plassa Mezlocu a frecventat clasa I-a a Seminarului in anul scolar 1878-1879 fiind promovat in clasa II-a (are la istorie și geografie 9, 10/14, la cântări bisericești 6 și la caligrafie și desemn 5).
- Diploma de Bacalaureat în litere și Științe din 24 Octombrie 1887 pentru Ion Anastasescu de naționalitate română și religie ortodoxă născut la 14 Octombrie 1864 în com. Floru (Oltu).
- Certificat nr 67 din 29 Mai 1894 prin care Directorul Școlii Normale București atesta "*că Dl. Ioan S. Floru (Ioan Anastasescu)*" a fost elev intern al acestei Școale din Octombrie 1887 până în Octombrie 1890 și că a absolvit cu succes cursurile Școalei.
- Scrisoarea 2524/5.03.1891 prin care Ministrul Cultelor și Instrucțiunii Publice ()înștiințează pe Dl. I. Anastasescu, profesor la Divisionara Liceului Sf. Sava din București că este transferat ca profesor suplinitor la catedra de Pedagogie și Drept Constituțional de la Școala Normală de Învățători Carol I din București, în locul Dlui I. Nenișescu, demisionat.
- Conform Monitorului Oficial nr. 62 din 21 Iunie 1891 își schimbă numele din Anastasescu în s din Registrul Stării Civile al Comunei Carpiniștea, plasa Slănic, Județul Buzău nr.5/1891 prin care se ia act de căsătoria D-lui Ion S. Floru, june, în etate de 27 ani, de profesie profesor , născut în Comuna Floru, Județul Olt, fiu major al decedatului Stoian Ion Drugău și al D-nei Maria Preoteasa Safta, domiciliată în Comuna Floru, Jud. Olt și D-șoara Alexandrina Costica Berha, jună în etate de 24 ani, de profesiune profesor, nascută și domiciliată în această Comună Carpiniștea, fiica majoră a D-lui Costică N.Berha în etate de ani 52, de profesie proprietar și domiciliat în această comună (Primar, C. N. Periețeanu).
- Scrisoarea catre mama sa "*Căsătorit duminică 21 Iulie 1891 la Carpiniștea, Jud. Buzău*";
- Diploma de Licențiat în Științele Istorice-Filologice nr.219 din anul 1893, eliberată la 2 Iunie 1894 prin care se constată că Ion S. Floru a trecut examenul de licență cu 6 bile albe și 2 roșii "*cum laude*", cu subiectul de teza "*Educațiunea și Instrucțiunea la Eleni*", semnat de rectorul Universității, Titu Maiorescu.
- Diploma de membru al Societății Geografice Române din 9/21 martie 1898;
- Scrisoarea 27927/28.05.1904 prin care M.C.I.P. înștiințează pe Dl. I. S. Floru, profesor la liceul Sf. Sava, ca prevăzându-se un examen de absolvire a cursului secundar și superior, este numit

-
- membru exami nator pentru absolvirea cursului inferior de la acea școală având a lucra sub președenția D-lui Profesor D. Onciul.
- Certificat de paupertate eliberat de Perceptia Circumscripției 3 Bucuresti nr. 3143/1904 prin care se arată că Floru S. Ion este profesor la Liceul Sfântu Sava cu salariu de 311 lei lunar, are împreună cu soția profesoară 614 lei la un loc și șase copii.
 - Pasaport 20529/2843/5.07.1910 cu soția și fiica Eugenia pentru Italia, prin Ungaria.
 - Scrisoarea 119059 prin care M.C.I.P. înștiințează pe Dl. I. S. Floru că a fost numit președinte al Comisiei de Bacalaureat din orașul Craiova.
 - Scrisoarea 16705/08.03.1914 prin care M.C.I.P. (Ministru I.Gh.Duca) înștiințează pe Dl. I. S. Floru, inspector al învățământului particular, că Ministerul îl delegă să inspecteze și școlile secundare publice din țară.
 - Scrisoarea nr. 103451/17.11.16 a M.C.I.P. prin care ministrul I.Gh.Duca, cere D-lui Ioan Floru, Inspector al învățământului profesional și particular să nu părăsească serviciul, chiar în caz de ocupație (germană).
 - Scrisoarea societății SOCEC din 20 Decembrie 1919 prin care se declară de acord să publice timp de 10 ani cărțile de istorie ale Prof. Ioan Floru pentru clasele I,II,III și IV secundare, cu plata a 25% din prețul brut al cărților vândute.
 - Factura cu situația cărților de istorie ale D-lui I. Floru vândute și în stoc.
 - Scrisoarea societății SOCEC din 20 Iunie 1923 prin care se declară de acord să publice 7000 de exemplare din Istoria Românilor pentru clasa 4 secundară și 5000 de exemplare din Istoria Românilor pentru clasa 8 secundară, tot cu 25% din prețul de vânzare brut.
 - Donație, 22 Mai 1938, a 100.000 lei la Carpiniștea "ca să se cumpere cărți (3000) și haine copiilor săraci și să se împartă în ziua de 26 Octombrie fiecă an. Alexandrina născută Berha și Ion Stoian Floru".
 - Extras din ziarul Universul: "Profesorii Alexandrina și Ion S. Floru au dăruit școlilor din Comunele Floru (Olt) și Carpiniștea (Buzau), 2.000.000 lei în rentă de stat, din al căror venit s-a distribuit anul trecut și anul acesta câte 10.000 lei, cărți și îmbrăcăminte la elevii săraci. La începutul acestui an școlar numărul copiilor ajutați a fost de 46 elevi și 3 adulți în 36 familii (Floru) și 30 elevi (Carpiniștea). S-a mai dăruit școlilor din Com. Carpiniștea o tablă și o catedră.
 - Scrisorile preotului Radu Popescu din 12 iunie 1938 și 20 septembrie 1938 și ale învățatorului Ion C. Mezdrea din 16.09.1938 prin care mulțumesc pentru donația făcută în scopul înființării Căminului Cultural Ioan S. Floru din Comuna Ursoaia, Judetul Olt.
 - Scrisoarea Consiliului Comunal Carpiniștea nr. 1063/9 august 1950 prin care i se face cunoscut "locitorului Ion S. Floru" ca "dela 1 August 1950 nu mai aveți voie să călcați terenul ce ați renunțat în folosul statului și nici nu mai ridicați nici un fel de recoltă, s-au produs, al acestui pământ. In caz contrariu veți fi dați în judecată la legea sabotajului economic de încălcarea terenului G.A.C."

Profesoara Alexandrina Berha Floru

Bunica mea Alexandrina Floru, născută Berha, a văzut lumina zilei în anul 1867 în Comuna Carpiniștea, județul Buzău, fiind fiica lui Costică N.Berha, proprietar al unei mici moșii situată în aceeași comună.

A urmat Facultatea de Litere și Filozofie din București absolvind în anul 1894 cu teza de licență "*Femeia la Greci*", avându-l ca îndrumător pe Alexandru I. Odobescu. A fost cea de a doua femeie licențiată din România, după doamna Evolceanu.

Numită profesoară de istorie și belle arte la Școala Centrală din București, devine ulterior, pentru un număr însemnat de ani, directoarea acelei școli. A fost deosebit de apropiată de elevele ei și după pensionare a fost aleasă președinta Asociației Fostelor Eleve ale Școlii Centrale. Această asociație a jucat un rol important în mișcarea civică și feministă din România, multe din eleve având, pe lângă aportul lor profesional și social direct, și un aport indirect întrucât multe din ele au devenit soțiile personajelor importante ale vremii susținându-I în activitatea lor.

Chiar și în anii comunismului aceasta întrajutorare a funcționat. De exemplu, una din eleve, d-șoara Tomescu, profesoară de matematică, provenind dintr-o familie cu o mare avere și a cărei casă de pe strada G-ral Ernest Broșteanu a fost rechizitionată, ea fiind aruncată, în stradă, și-a petrecut ultimii ani ai vieții în casa noastră din strada Aurel Vlaicu, locuind o perioadă chiar în camera bunicii.

Este cert că Școala Centrală a constituit una dintre cele mai importante institutii de învățămînt secundar pentru fete, din România. Elevele proveneau din rândul boierimii și al oamenilor înstăriți și primeau o educație de deosebită calitate. Școala avea un regulament foarte strict, draconic așa putea spune, mai ales în ce privește comportarea elevelor. Dovada este documentul "*Câteva Reguli cu privire la ținuta și îmbrăcămintea elevelor*". Este sigur ca aceste reguli și filozofia școlii în general au fost pe placul părinților și, în general, au dat rezultate bune, dar nu le pregatea deloc pentru viața.

O dovada este moartea prematură și tragică a mătușii mele *Eugenia – Igena* – care a privat literature română de un mare talent.

Bunica mea - Maica Mare - cum ne cerea nouă, nepoților, să-i spunem - s-a căsătorit cu bunicul în 1891 și a avut 6 copii:

- 1.Eugenia (Igena) scriitoare**, născută în 1892, moartă timpuriu, în 1926 la vârsta de 34 de ani
- 2.Alexandrina (Sandi)**, medic, născută în 1894, moartă în 1992, la vârsta de 98 de ani,
- 3.Ioan (Nelu)**, tatal meu, jurist, economist și diplomat, născut în 1896, mort în 1987, la vârsta de 91 de ani,
- 4.Constantin (Costica), profesor și filozof**, născut în 1897, mort în 1983 la vârsta de 86 de ani,
- 5.Eugeniu (Jenică)**, medic, lector la Facultatea de medicină din București, pasionat de anatomie și antropologie, student și colaborator al prof. Rainer, născut în 1899, mort în 1972 la vârsta de 74 de ani,
- 6.Titu**, judecator, pasionat de arta, arhitectura și Eminescu, constructorul casei de la țară, născut în 1900, mort în 1937, la 37 de ani.

Maica Mare era o femeie mărunță, cu o barbă cam proeminentă și un nas cam mare. Nu se poate spune că era o femeie atrăgătoare și nu știu dacă avea haz. În schimb, era o femeie foarte înțeleaptă, inteligentă care știa să se poarte cu autoritate, chiar în situații mai delicate.

Maica Mare ținea socotelile cu țaranii de la Cărpiniștea, ("catastifele", cum le zicea), ea ținea din scurt servitoarele, ea știa câte puțini de brânză s-au făcut, câte tocitori de prune, etc, ea arbitra certurile dintre copii. În toate aplica soluții foarte demne, poate puțin cam dure... .

Maica Mare a murit în 1962, la vârsta de 95 de ani, în deplinătatea înțelepciunii sale.

Igena Floru

Eugenia (Igena) Floru a fost cea mai mare dintre copiii Floru și s-a remarcat printr-un talent literar deosebit. Este considerată una din cele 10 "doamne" ale literaturii române interbelice, opera sa fiind apreciată ca aparținând curentului semănătorist. În scurta sa viață a publicat un volum de nuvele și piesa de teatru "*Fără reazem*", dedicată situației femeii în perioada respectivă. A tradus în limba română "*Prințul Fericit*" de Oscar Wilde și un volum de basme englezești.

A fost o participantă activă la viața culturală, în special teatrală, a perioadei de după primul război mondial și a fost prietenă cu multe din femeile care s-au remarcat în acest domeniu. A colaborat la *Adevărul literar*, *Viața Românească*, *Revista scriitoarelor*, *Dimineața copiilor*, etc.

Constantin Floru

Constantin Floru, "Unchiu Costica" pentru noi copii, a marcat un domeniu important al culturii românești inter și parțial, post belice. Cu un talent incontestabil la pictura, s-a dedicat filozofiei fiind studentul marilor filozofi Husserl și Heidegger în Germania și al celui mai mare logician român, Nae Ionescu.

Din cauza persecuțiilor politice, care au culminat cu eliminarea lui din viața culturală și spiritului autocritic foarte dezvoltat, a lăsat puține lucrări publicate dar un număr imens de comentarii filozofice pe care nu le-a încredințat tiparului.

A excelat în traduceri făcute filozofilor germani, mai ales Hegel și Leibnitz.

Din operele sale, citez:

- Hegel, G.W.F. *Filozofia Spiritului*, traducere Constantin I. Floru
- Hegel, G.W.F. *Principiile Filozofiei Dreptului*, traducere Constantin I. Floru
- Leibnitz, G. W. *Opere filozofice*, traducere Constantin I. Floru
- Leibnitz, G. W. *Istoria Filozofiei Romane de la Renastere pina la Kant*, traducere Constantin I. Floru
- Floru, Constantin I. *Husserl și Realismul. Paradoxul Fenomenologiei* În: *Convorbiri Literare*, LXVII, 5 Mai 1934
- Floru, Constantin I. *Calavrezo. O clasa de bursieri la Colegiul "Sf. Sava"* În: *Revista Generală a Invățământului*, nr. 3-4, Martie-Aprilie 1939.

A fost "ucenicul" lui Nae Ionescu, la fel ca alți tineri care au aprofundat filozofia ai anilor '30, precum Mircea Vulcanescu, Mircea Eliade, Petru Comarnescu, Constantin Noica, C. D. Amzar, Gh. Racoveanu, Emil Cioran și Mihail Sebastian, și a colaborat la revistele "Criterion" și "Vremea". În timpul războiului împreună cu Mircea Vulcănescu, profesorul Floru s-a ocupat de editarea a patru din cursurile universitare ale marelui logician și a anuarului - *Isoave de Filozofie* -.

În anul 1965, în plin comunism, Constantin Floru a fost membru de bază al seminarului neoficial "Nae Ionescu", reînființat de Constantin Noica. **Ședințele se țineau acasa la profesorul Floru.** La aceste manifestări C-tin Floru a prezentat traduceri sale din "*Filozofia Spiritului*" (pe care le-a publicat ulterior), Virgil Bogdan, alt elev al lui Nae Ionescu, a participat cu traduceri din "*Fenomenologia*

Spiritului", Nicolae Surdu cu traduceri din "*Logica mare*" și "*Logica Mica*" ale lui Hegel, precum și cu traducerea lui Eminescu din "*Critica Rațiunii Pure*" a lui Kant. Au mai participat Nicolae Bagdasar și alții.

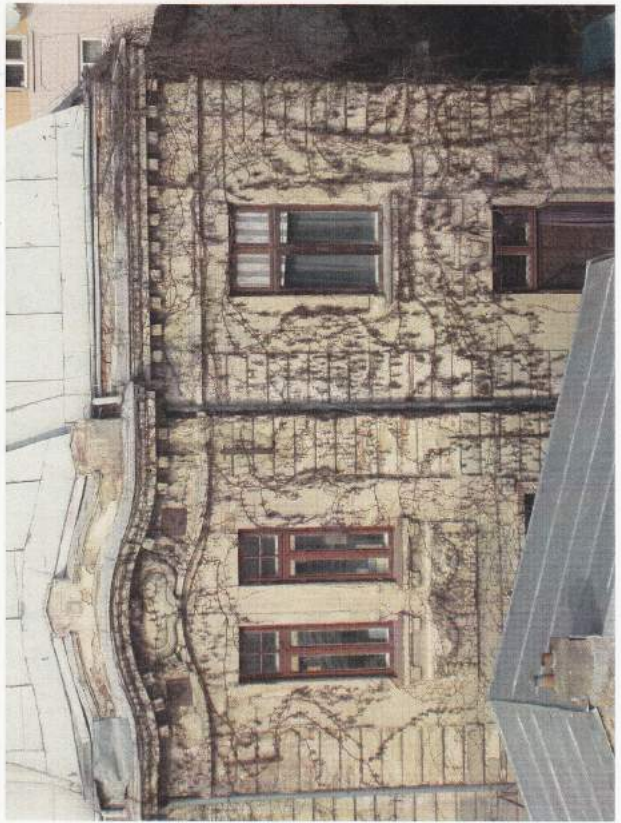
Tot cu aceasta ocazie, profesorul Floru a prezentat notele de curs ale părinților săi, care au fost studenții lui Titu Maiorescu, precum și traduceri făcute de marele estetik din "*Critica Rațiunii Pure*" și alte lucrări ale filozofilor moderni. Împreună cu Alex. Surdu a publicat un serial cu aceste traduceri însoțite de comentarii în revista "Ramuri". Însfârșit, împreună cu Alexandru Surdu și Constantin Noica, a publicat în 1975 la Editura Univers, lucrarea lui Eminescu "*Lecturi Kantiene*", cu traducerea lui Titu Maiorescu în anexă.

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

Martie 2008

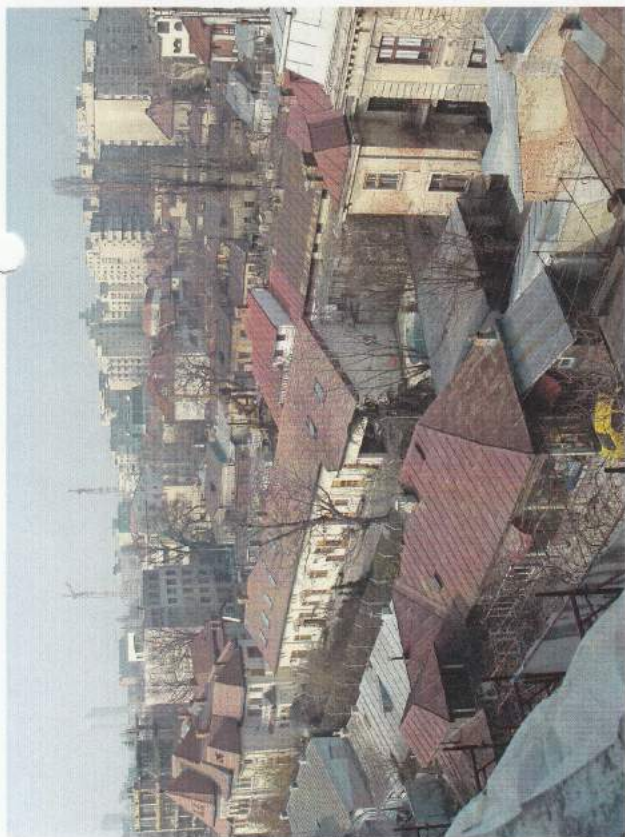
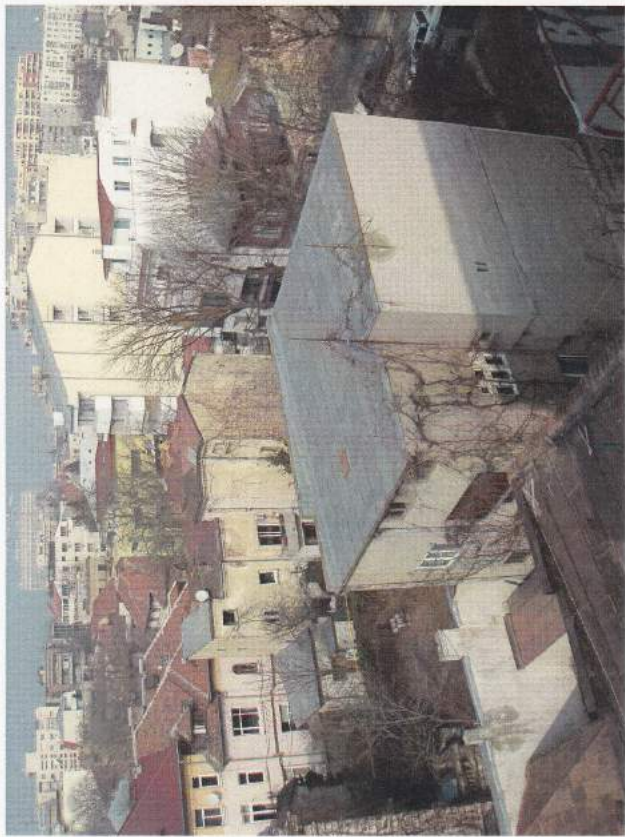

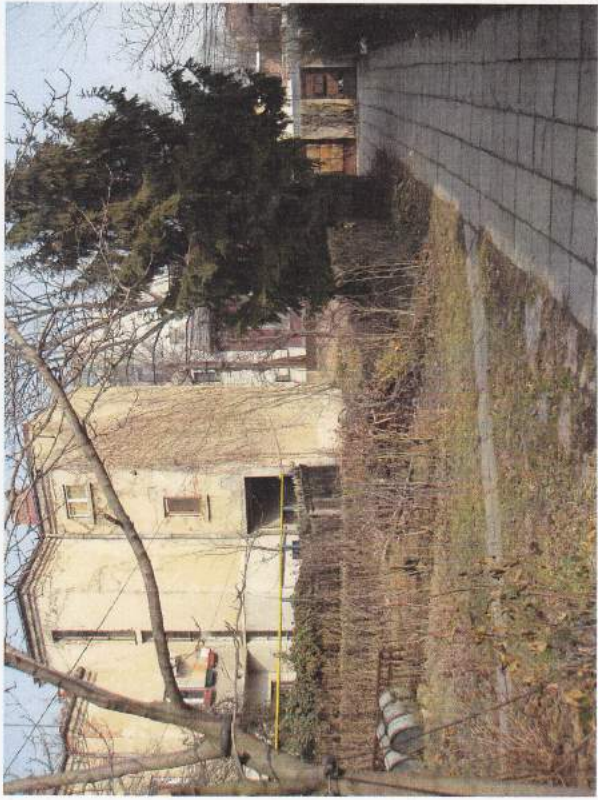

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

**Grădina
Fațadele
Terasa
Decorația fațadelor**

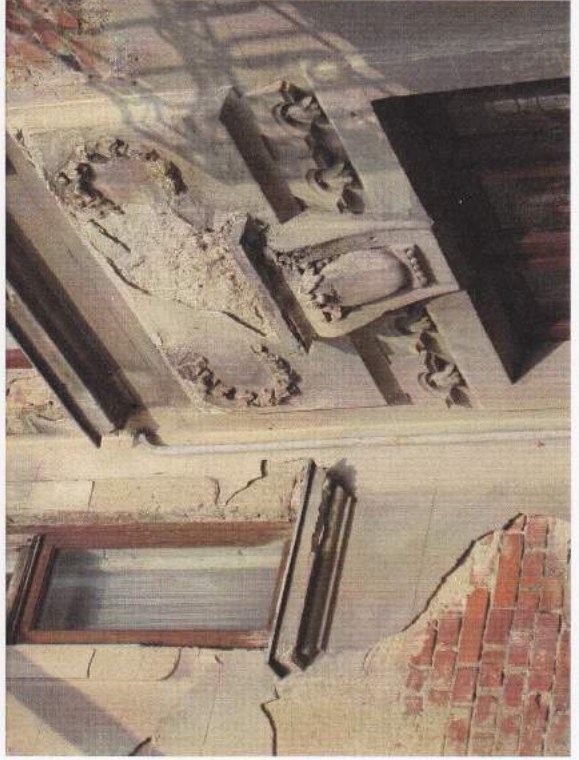
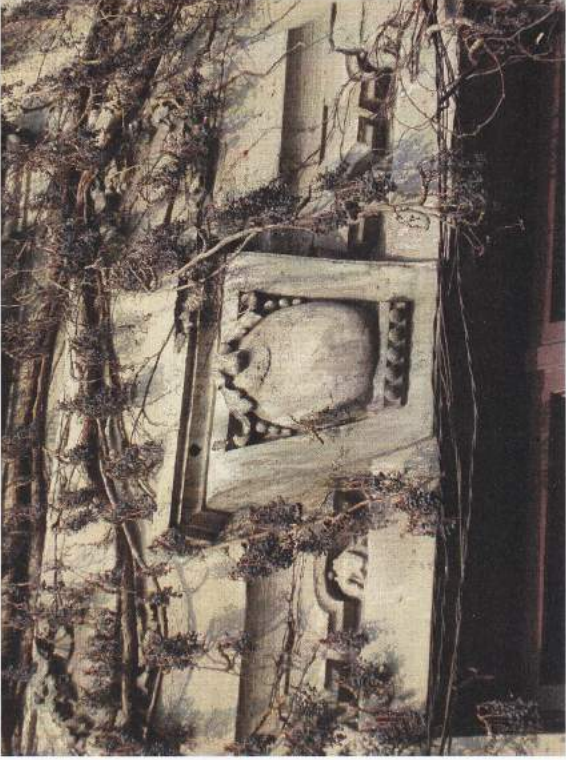

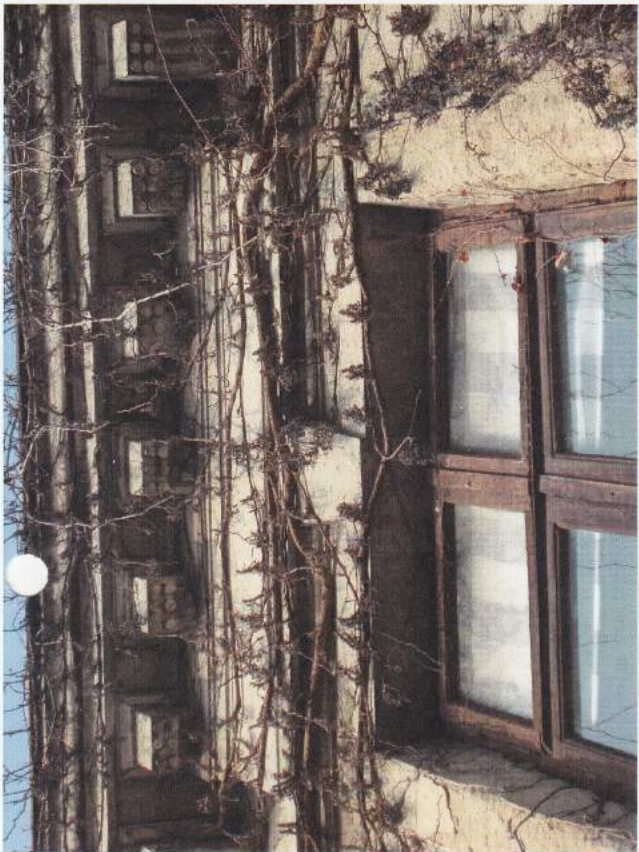

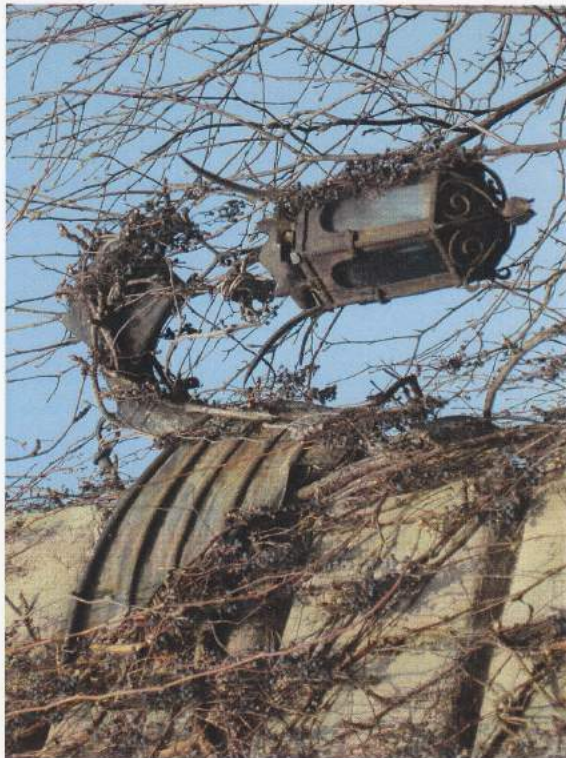
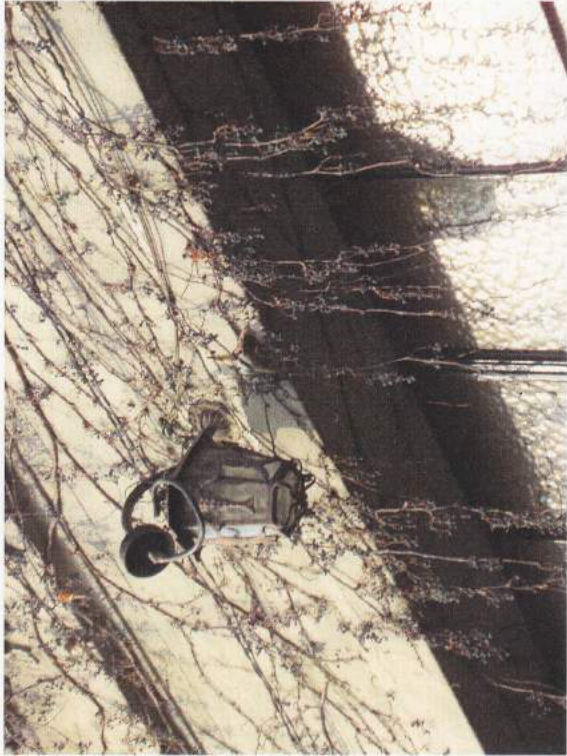

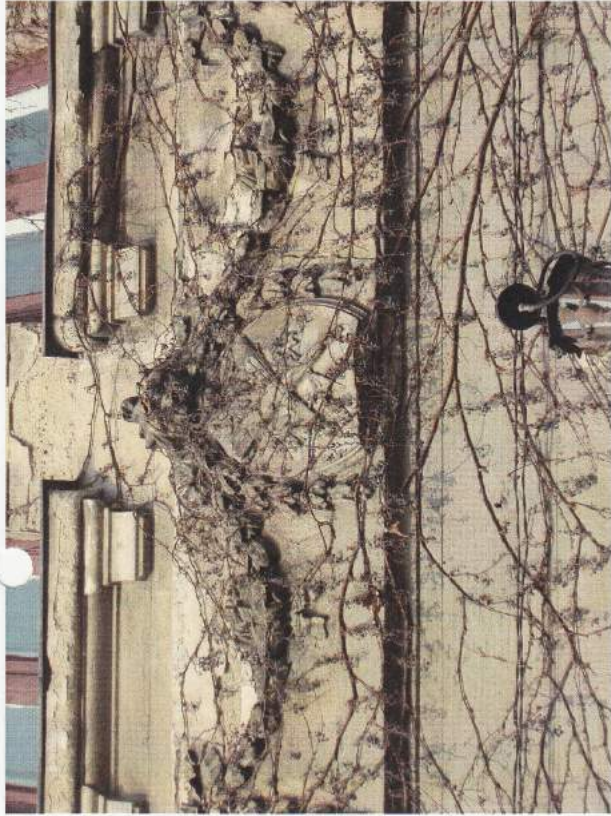

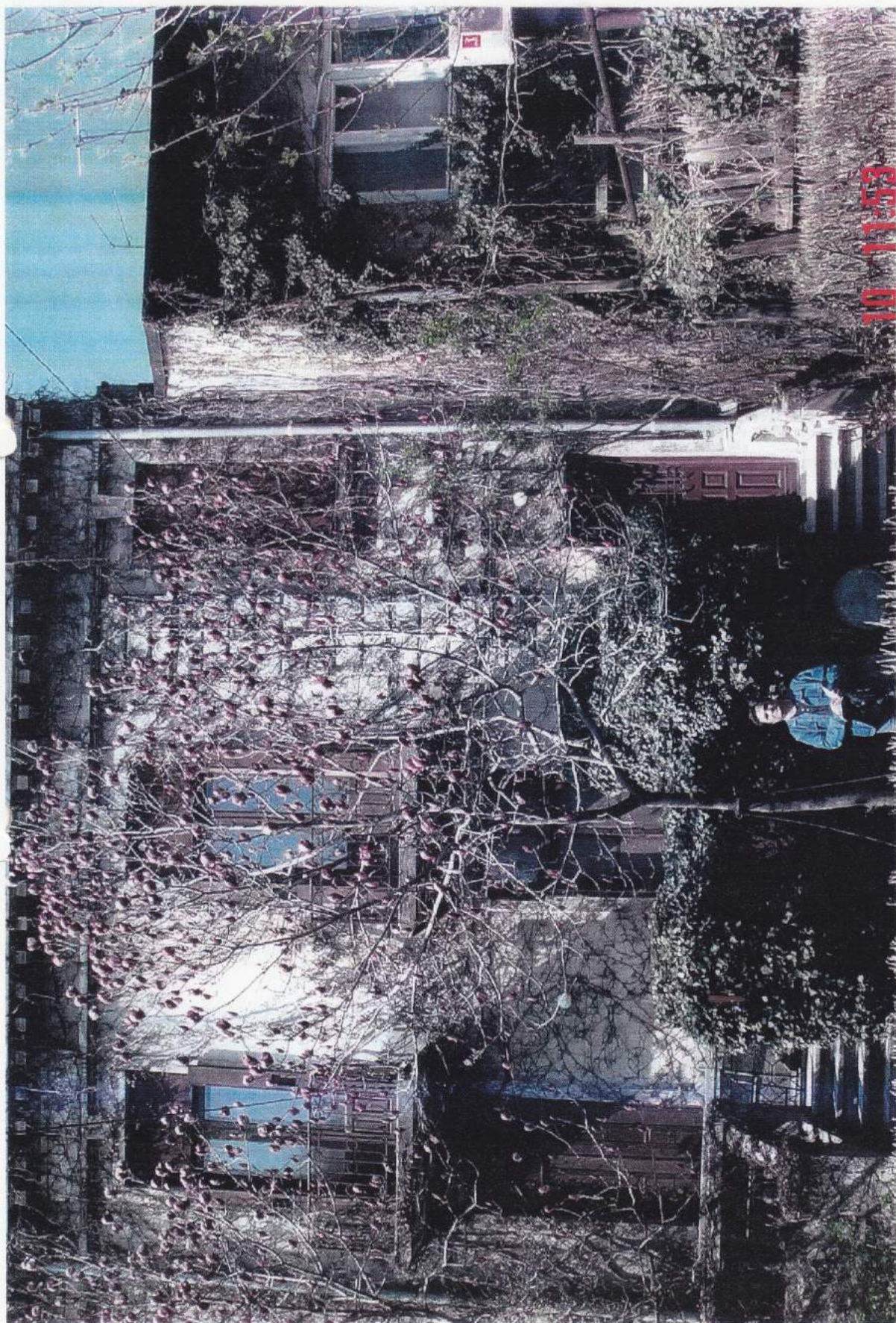

DF2/3

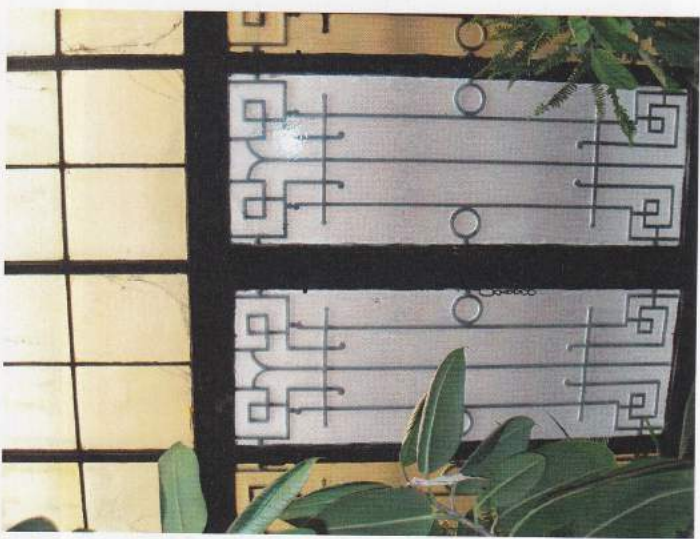
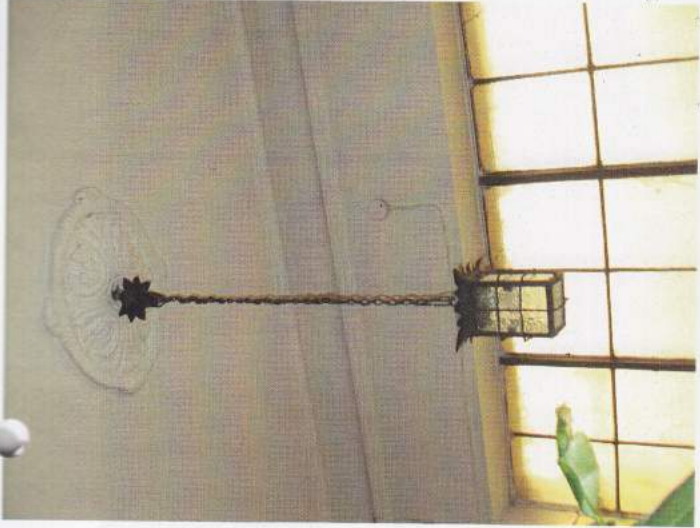

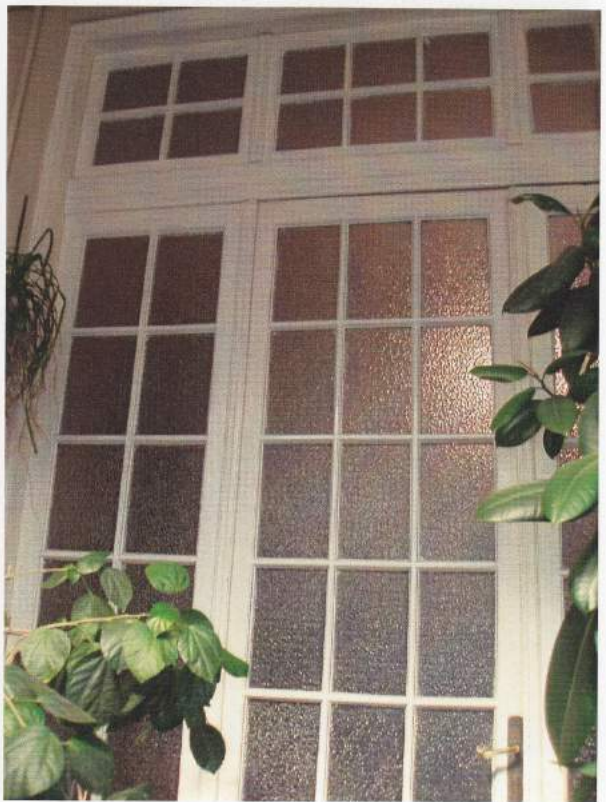
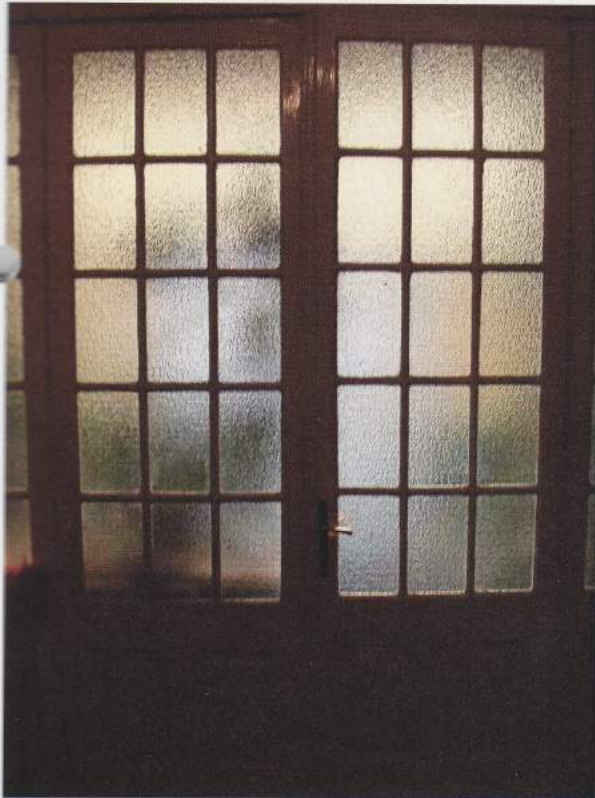

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

**Interioare
Soba
Portretul Igenei Floru
Piese de mobilier**

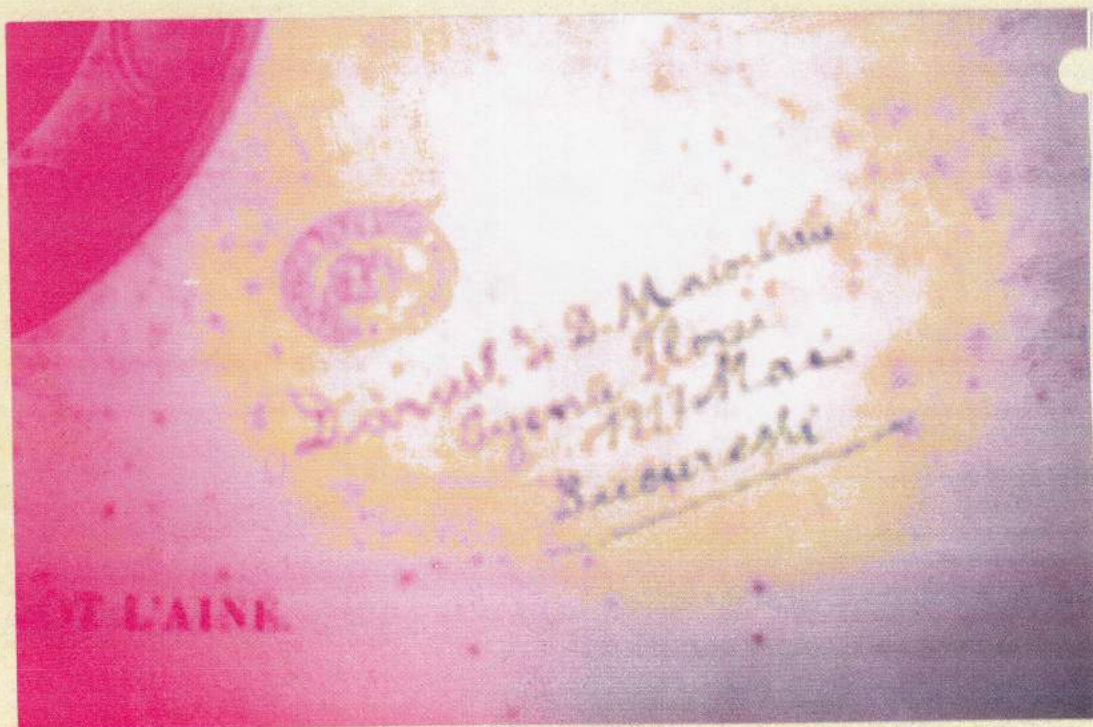

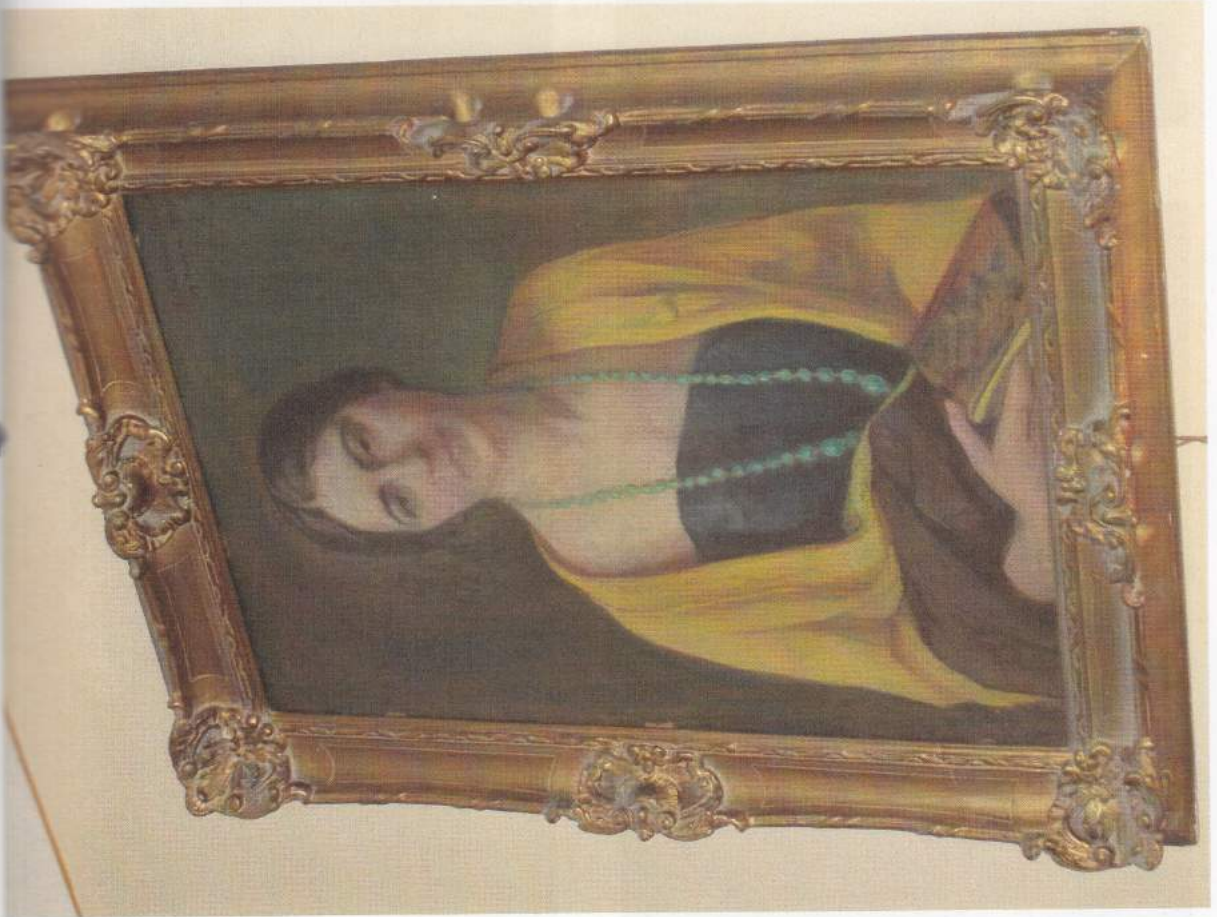

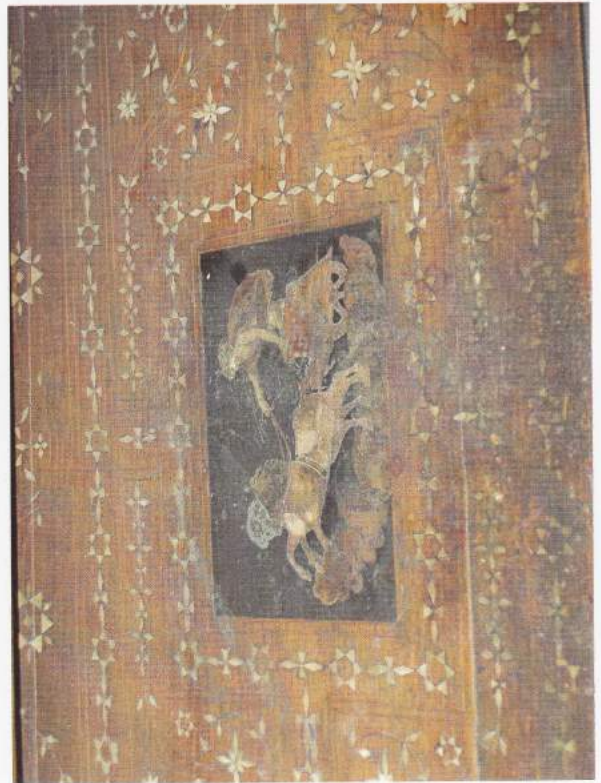

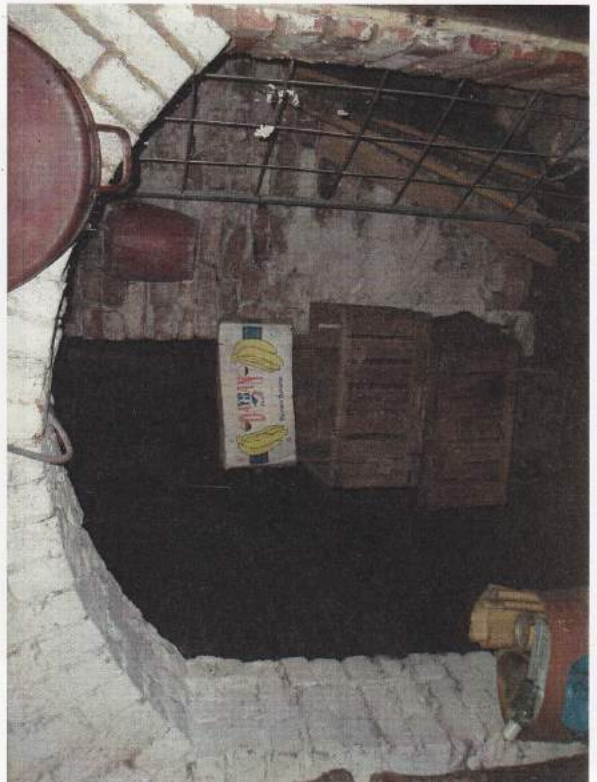

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

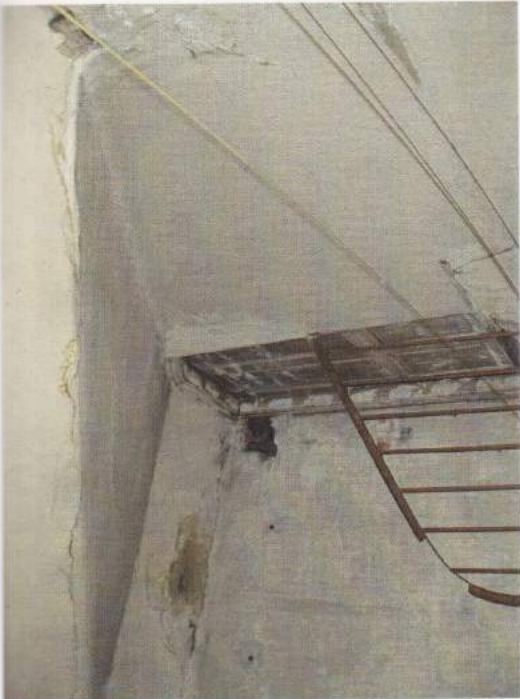
Pivnița

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

Podul

DOCUMENTAR FOTOGRAFIC

Strada Aurel Vlaicu

